

Антологија
СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Антологија
СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Јаков Игњатовић

ДВЕ ПРИПОВЕТКЕ

„Антологија српске књижевности“ је пројекат дигитализације класичних дела српске књижевности Учитељског факултета Универзитета у Београду и компаније Microsoft®

Није дозвољено комерцијално копирање и дистрибуирање овог издања дела. Носиоци пројекта не преузимају одговорност за могуће грешке.

Ово дигитално издање дозвољава уписивање коментара, додавање или брисање делова текста. Носиоци пројекта не одговарају за преправке и дистрибуцију измењених дела. Оригинално издање дела налази се на Веб сајту www.ask.rs.

2009.

Антологија
СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Јаков Игњатовић

ДВЕ ПРИПОВЕТКЕ

Садржај

ЈЕДНА ЖЕНИДБА.....	2
ПИТА ХИЉАДУ ФОРИНАТА.....	66

ДВЕ ПРИПОВЕТКЕ

ЈЕДНА ЖЕНИДБА

I

Љ

уба Чекмеџија био је у варошици О. момак на гласу. До његове

двадесете године слабо је што о њему у варошкој хроници забележено. Мати му је остала удовица, а Љуба, прошавши кроз мање школе, постане шегртом трговачким у једном на гласу дућану. Ту се он тако владао да је сваком шегрту за мустру служио. Госа му је био велики богомољац, а Љуба, кад га је схватио, није ни једно јутрење пренебрегао. У дућану био је окретен, муштерије брзо је послуживао, али је и дотерао до тога да су све варошке девојке у његов дућан долазиле кад је калфа постао. Као шегрт, када је послат био каквој муштерији по дуг, донде се није кући вратио док није све или бар нешто од дуга свом господару понео. Плакао је пред дужником док му није пружио новац са: „На, нек те ђаво носи!” За време целог шегртовања само је једанпут био бијен, и то што је господаров „ауспрух” у подруму крадом попио.

После двогодишњег калфовања у својој вароши остави свог господара. Господар је особито за њим жалио и побојао се да му неће трговина натраг поћи. Но, Љуба је морао нешто и света пробати. Служио је три године, у разним варошима код разних трка. Служио је и такве грке који су по трипут банкротирали, који се на вашару под својом фирмом показати нису смели, али опет ни сто адвоката с њима на крају не би изишли. Код ових је Љуба до неке рафинерије трговачке дошао. Ишао је често по вашарима. Ту је искусио сву романтику трговачког живота. Зима, врућина, жеђ — ништа то њега није женирало; не једанпут је на вашару бивакирао и на влажном времену под колима спавао. Али, кад се вашар започне, да видиш Љубу Чакмеџијића како муштерије мами, како му слатко речи теку, мора човек од њега што било купити. Вреди ли риф чоје седам форинти, он га прода лепим речима по десет, па још колико остане с рифа на прстима!

Изненадно пише му мати да се што пре кући врати, јер је болешљива, па сина код куће мора имати. Љуби је жао, али шта ће; не може матер саму оставити, мора одлазити. Он је хтео још науке у свету да профитира. Жао му је што није видео Медину трговачких калфа, „Белу лађу” у Пешти, и онде које доба романтично провео; жао му је што не може које време као калфа у Шапцу и у Београду провести. Врати се кући.

II

Љуба је код куће време добро проводио. У матере је остало нешто имања; даће се ваљда с њим што чинити. Љуба, ако и није у свему не знам до каквог савршенства дотерао, ипак је много знао, више него ма који грк у његовом месту. Зато се и титрао са судбом својом. Он је за вишим чим тежио него за бакалством. Ово му никад не гине, ма му се све жице покидале.

Љуба би рад у нечем већем срећу покушати. Поред мало новаца, мало посла, а много среће — то се њему у глави врзло. Житарска трговина, то је добра трговина. Не једанпут је сневао како му грдне болозанке житом напуњене по Дунаву плове; но на јави је увек штетовао, јер није имао новаца у храну да уложи. Оно мало што је улагао није му толико доносило да може себе и кућу издржавати. Од имања материног све се више и више ронило.

Љуба је у свом месту врло добро живео. Сви су га држали да је „хирош”. Стаса је био од средњега виши, састава темељног, образа белог, косе смеђе, шаке мало подебље, жив, окретан, досетљив, једном речи, могао се узети за идеал трговачког помоћника у малој вароши. Љуба је свуд у друштво пристао. Радо се веселио при доброј чаши вица, а рђави људи говорили су да је пијаница, премда се то сасвим никада засведочити не би могло. Но, што му је пред светом шкодило, то је карта. Холбер и макао биле су његове најмилије забаве; особито је радо играо фарбл, понајвише са „шантлам”. И сам Љуба признавао је ту своју слабост, али опет није се могао уздржати, па ма колико да су говорили да је карташ.

Овако прођоше Љуби две три године дана; али пролази и кредит и имање. Сад си га претставите као млада или стара младића од двадесет и девет година, јер као такав спрема се за женидбу. Двадесет и девет година! То је доиста време за трговачког момка у малој варошици да се жени. Као ђенерал био би и од четрдесет година млад момак, али за Љубу је и двадесет девет доста; за таковог паорског момка ниједна сељанка, девојка, не би пошла. Још једну годину, па је и за трговачког момка матор; већ је ту грчко мајоренство.

Љуба је све то увидео, па гледа да се какогод ожени. У његовој варошици није било могућно, јер што је боље, нису хтели дати за њега, лоше опет он није хтео. Могао је узети сироте, које су око на њега бациле, али немају пребијене паре. Које су иоле што имале, очеви ни да се даду осолити за Љубу.

— Шта ће ми тај бекрија и карташ! — говорили су девојачки очеви о њему.

Али, ипак Љуба, ма да је какву наклоност према каквој девојци осећао, кад је дошао до решења, искрено јој је исповедао да је без новаца узети не може. Он се сам

себи зарекао да нити хоће, нити може без новаца се женити. Кад би му његов пријатељ, месни учитељ, против тога што приметио, реко би му Љуба:

— Код нас је љубав и женидба трговачка; ми без новаца не можемо никуд.

Љуба је знао да за њега у месту нема изгледа, али зато није изгубио надежду. „Док је момака, биће девојака, ако не овде, оно на страни!” — била му је лозинка.

III

У селу Х. млада дућанџиница изгледа на дућанским вратима. На крају сокака јако је запрашено. Иду нека кола арњевима покривена. Кочијаш бесно тера. Када дођу до дућана, госа заповеди да стане, па промоли главу испод арњева.

— О, слатки господар-Љубо, добро дошли! Отварајте капију! — виче усхићена госпођа Јелка.

Дакле, наш Љуба је био у тим колима, па сишавши поздрави:

— Добар дан, јесте л' ради гостима?

— О, драго нам је; изволите унутра.

Сад иду унутра. Љуба неће први да улази у собу, учтив је.

— Та изволите!

— Та изволите ви први!

— Та ви сте гост!

Поред ових речи ухвати господар-Љубу за десну мишицу, па га увлачи; Љуба се још мало отима, па у забуну заборави да се улази низ два басамака, те склизне и мало посрне, но за то ништа, опет се одмах разбере.

— Опростите, код нас су ови проклети басамаци. Колико пута сам мога молила да их већ једанпут касира, па ми све обриче на пролеће, но нећу ни до после бербе чекати. Изволите сести.

— Хвала!

Љуба седне. Сад се међу њима развије говор, најпре о обичним кућним стварима, па онда о женидби. Љуба је био са господом врло добро познат. Ова је имала једну сестру, Савку, коју је хтела за Љубу удати. Видео је Љуба на светковини у К., па се у њу заљубио. Савка је била сада у гостима код сестре, но баш код куће није била; сестра је сваки час чека. Љуба је госпођу Јелку још девојком познавао, а и она је сада

знала за његову наклоност према Савки, премда Савка још ни појма о томе нема. Љубиној првој забуни био је узрок што није знао како ће га госпа предусрести.

— Дакле, допада вам се моја Савка? — запита га између осталог госпа.

— Допада ми се.

— Па хоћете ли да јој то кажем?

— Немојте, ако бога знате!

— А зашто?

— Бар сад још не, док се и о другоме не поразговарамо.

— А шта је то друго?

— Ви ћете то добро поњати, — рече смешећи се Љуба.

— Ви сигурно мираз подразумевате?

— Канда сте погодили!

— Ала сте ђаво, тек вам је пречи мираз него девојка.

— Једно ми је тако мило као и друго.

— А како сам ја пошла за мога без мираза?

— То је сасвим друго. Господар Пера, када је вас узео, био је у годинама, па још удовац, а ви сте били у вашем месту најлепша девојка, па и сад, немојте се наћи увређени, боље ми се допадате него ма која.

— Молим вас, ви мени јако ласкате. Оно је било негда нешто, ал' сада је све прошло! — одговори мало пријатно застиђена госпођа Јелка.

На то дође и фрајла Савка. Фина девојка. Лепог стаса, бела, па румена, лепе, уписане, састављене обрве, очи жарке, Љуба не сме у њих да гледа.

— Добро дошли!

— Драго нам је!

— Изволите сести. Како сте?

Ето и господара Пере. Мален, дебео, округао човек око педесет.

— Добро нам дошли!

— Опростите што сам тако слободан...

— Драго нам је. Па како код вас, пошто рана?

— Скаче.

— Тако и овде. Камо среће да сам пре два месеца жита накуповао, могао сам досад најмање две хиљаде хаснити.

Сад се два трговца уздуж и попреко разговараше. Женске изиђоше напоље да приправљају ручак. Каква радост за њих!

Господар Пера Сирицић био је обичан сеоски грк који је својим трудом стекао оно што има; а доста има, толико да се у селу за имућног човека држати може. Ту се сад о трговини почеше надметати. Љуба је једнако својим речима онамо шибао, као да баш није мали трговац, а и господар Пера говорио је као какав „гросхандлер“. И то се могло приметити као да хоће Љубу да искуша како му акције стоје. Љуба је издалека давао на знање, када би се женио, да то без новаца не би могло били. Оставимо их при њиховим еспапима.

Женске се око ручка журе. Каква радост за Савку! Момак јој се допада.

Дође време ручку. Љуби није баш до ручка; он би желео да што пре сазна на чему је.

Ручак прође у самим пургерским етикецијама. После ручка Љуба се разговара са Савком. Све је у реду, само да зна како стоји са миразом. Дође сестра, умеша се у разговор и дâ му на знање да мираз неће фалити. Она већ на том настојава.

Госпођа Јелка рада је да се мало провозају. Љуба пристане на то, и то да он њих на својим колима у Виноград воза. Упрегну и оду.

Господар Пера обукао је свој најлепши капут, премда је био послен дан, па стоји пред дућаном. Није чудо, има госта младожењу!

Љуба је са својом фуром стигао у виноград. Ту му се сад цела романтика развила. Красни виногради, лепа Савка пред очима! Он је већ са својим срцем сасвим начисто. Госпођа Јелка сву је галантерију на њега просула, само да га обвеже. Љуба, колико се у Савку заљубио, ипак није хтео да се дâ сасвим познати, да не би после на мираз заборавио. Савка се мало удали да бере грозђе, а Љуба се госпођи Јелки приближи.

— Како вам се сад допада моја Савка?

— Изгледа као богиња!

— Неће ни мираз фалити.

— Канда сте ми из уста извукли! Баш сам вас хтео о томе упитати. Кажите ми право шта ће дати господин тата поред фрајле Савке?

— Та оставите засад то питање на страну; имамо још часа за то; сутра је берба, па ћете код нас остати.

— Ја не могу сутра остати. И код нас је берба, морам кући.

— Али сама Савка ме молила да останете!

— Не могу.

— Дакле, ви никакву љубав не осећате.

— Ја осећам, те како осећам, ал' ми је љубав већ на врх носа изишла. Ја већ не могу дуго љубав проводити; наумио сам се женити. Зато би' био рад отприлике знати...

— Кажите ми право, отприлике, колико ви иштете?

— Колико би' ја хтео искати, о том немојте ни питати, но само: колико се могу од вас надати?

— Тата је казао да ће поред Савке дати осам стотина форинти, а ја ћу јој дати леп штафирунг, канапе, столице, два шифоњера и огледало.

— Што се штафирунга тиче, с тим сам задовољан, ал' осам стотина је врло мало за трговца. Ја сам желео бар да ми жена толико донесе колико ја имам, ал кад није тако, а оно бар хиљаду форнито морам добити, па не сме баш ни пет пара фалити. Зато вашу фрајлу Савку, што ми се допада, узео би' са једном хиљадом; ал' кад би мање било, свет би ми се смејао, рекли би ми да ја као трговац нисам у стању да се женим ни као шнајдер или шустер.

— Ето, бога вам, колико има велике господе па узму без крајцаре, из љубави.

— Они могу то чинити, ал' ја не; него молим да знам на чему сам...

— Дакле, ја вас уверавам да ће мој тата дати хиљаду форинти.

— Е, добро, на то пристајем. Дакле, хоћете ли господину оцу писати?

— Хоћу.

— И ја хоћу.

На то дође Савка, те се разговор пресече.

— Изволите грожђа.

— Хвала; могли бисмо се већ вратити, да се не задоцнимо; далеко је, може нас мрак ухватити.

— Како изволевате.

Љуба опет кочијаши. Настао је већ сумрак. Љуба јако тера. Сестре шапућу, смеју се, једна другу испиткује шта је Љуба говорио. Љуба прислушкује, али се не осврће. Замоле га да ако не тера. Љуба пусти коњима узде, па се мало к њима окрене да се може што разговарати.

— Јесте л' били кадгод заљубљени, господар-Чекмеџијићу? — запита шаљиво госпођа Јелка.

— Био сам, ал' само малко; и сад сам заљубљен... ал' не јако.

— Како то?

— Е, тако! И мало, па ми је доста; нећу моћи мирно спавати; још сад па ми стоји као кнедла у грлу, акамоли да је што више!

Сестре се смеју.

— А како би било да је још страшније?

— Онда је човек као луд, не зна шта ради, а то нисам рад.

— А јесте л' ви коју залудили?

— Кажу.

— Па је л' жива?

— Јесте.

— Па шта сад ради?

— И сад лудује, ал' ја јој помоћи не могу, сирота је.

— А да има што, бисте ли је узели?

— Бих, пре тога, да је имала бар хиљаду форинти.

— А да сад има пет?

— Промислио би' се.

Смеју се и оне и он, и тако у шаљивом разговору дођу кући. Вечера је већ готова. Сви га задржавају да сутра не одлази, али Љуба неће да пристане. Кад ујутру, а Љуба дâ презати, па свршивши упола ствар, опрости се и отпутује.

Кад кући дође, чека два три дана. Дуго му је време, па му није до чекања; намерава самом оцу Савкином о томе писати. Отац Савкин био је свештеник у селу Ж. Љуба се накани те ово писмо оцу Савкином напише:

Почитајем господине!

Будући да ја вашу кћер Савку радо имам и желео би' је, ако је могуће, за жену узети, ако би ви на то саизволети изволели, изволите ми јавити. Очекујући ваш одговор, остајем слуга покорни.

Љуба Чекмеџијић

Прође две недеље, Љуба не добија одговора. Разљути се и одважи да више не пише. Већ је готово на Савку заборавио. Кад једаред дође господар Сириџић са госпођом Јелком и Савком у О., место Чекмеџијево. Отседну у бирцаузу. Љуба их види, али већ не хаје много, већ му се друга по глави врзе, али ипак шета се по пијаци, па наиђе на госпођу Јелку. Чини се као да је не види. Она га виче.

— Господар Чекмеџијић!

— Изволите — А, драго ми је!

— Немајте бриге, даће хиљаду форинти, — шушне му госпођа Јелка.

— А ви изволите к мени са целом фамилијом.

— Мило ће ми бити.

Сад Љуба допрати госпођу Јелку у један дућан где је имала нешто куповати, па онда с њом у бирцауз, па их све у своју кућу допрати. Љуба их угошћава. Доноси свакојаке посласице, али му се једнако хиљада форинти врзе по глави, па како је, замишљен, дунст отварао, расече федермесером руку. Фрајла Савка брзо му руку повеже, а Љуби ни бриге. Он их части, али разговор му се једнако окреће око Савкиног тате, шта он мисли, да ли је већ начисто са уговором. Госпођа Јелка га уверава да јесте, да на све пристаје тата и да га само жели видети.

Гости оду.

Чекмеџијићу дуго чекати, па трећи дан седне на кола и оде у село Ж. да се сам са попом разговара. Када дође у село Ж., а Савкин тата лепо га прими као госта, части га. Дође вечера, опет га части, али ништа не спомиње. Љуба чека да тата започне, али кад други дан, тата га још не пушта, а овамо ништа не спомиње. Онда после ручка, али још при софри, Љуба, мало угрејан, скупи све духа присуство те реши се у очи упитати. Баш су сами били.

— Јесте л', господине, добили од мене писмо?

— Јесам.

— Па нисте ми досад ништа на њега одговорили.

— Нисам био у ствари начисто.

— Ја сам дошао да просим фрајлицу Савку.

— Драго ми је.

— А је л' вам што познато о нашем уговору?

— Није ми ништа познато.

— Госпођа Јелка Сирицићка уговорила је са мном да ћу добити хиљаду форинти поред фрајлице Савке.

— Не знам ништа о томе.

Попа зове попадију.

— Знаш ли ти што о томе како је наша Јелка удадбу Савкину уговорила?

— Не знам ништа.

— Е, па добро, господар-Чекмеџијићу. Ако није још уговорено, а оно се може уговорити; још може бити ваша Савка.

— А како је са хиљадом, јер, ја искрено исповедам, без тога ништа не може бити.

— Та ја мислим да то не мора одма' бити. Та нећу ја ово шта имам на други свет носити; све је то моје деце...

— Ја се на вересију женити не могу.

— А оно бар спустите цену на мање.

— Од хиљаде не сме ни крајцара фалити!

— Ја то не могу одма' учинити! Жао ми је!

— И мени је жао!

— Та ваљда ћете се и ви мало промислити. Оставите, дакле, то за овај ма' на страну. Дед'те чашу бермета!

— Хвала, не прија ми; а и онако морам одлазити. Опростите што сам вам досађивао.

— Боже сачувај! Ви сте ми мили, останите још.

— Не могу, опростите.

Тако Чекмеџијић препоручивши се остави кућу попину. Није хтео фрајли Савки ни реч да прослови, ни у очи да јој погледа.

— Шта ћу да је гледам, кад неће бити моја, — прогунђа напољу.

Љуба оде кући. Фрајла Савка остане дешперана, али наскоро се за једног нотароша уда.

Љуба је код куће још три дана за Савком жалио, четврти дан му је љубав исхлапила, а пети дан мислио је на нову просидбу.

IV

Љуба се мисли на коју ће страну сад. Сад би се баш упркос заљубио. Љуба је имао каталог од свих девојака у околини. У селу С. има лепа девојка у једног грка, која има преко две хиљаде. Љуба да оправити кола и арњеве, па иде у С.

Кад онамо стигне, дочека га лепо грк Сима Редић. Љуби се допада фрајла Сока, а и Сока не би мрзела Љубу. Ту је само погодба главна ствар.

Редић је врло практичан човек, па после ручка одмах на ствар пређе.

— Дакле, допада вам се моја Сока?

— Врло.

— Шта судите сад?

— Ја ништа друго не судим нег' да узмем фрајла Соку, само ако она хоће, и — ако се погодимо.

— Што се ње тиче, то ћемо лако; нег' да видимо ону другу страну. Шта ви иштете?

— Тако око три хиљаде; ако има више — још боље.

— Моја Сока засад неће добити више од две хиљаде и штафирунг.

— Добро; ја сам и с тим задовољан; ја хоћу.

— Е добро, драги. Сад опет ја искрено да питам шта ви имате?

— Имам две куће у О.; једну малу, у тој ја живим; другу, већу, дао сам под кирију; осим тога, сад сам отворио малу гвожђарницу.

— Сад сам вас чуо, и ако је судбина да буде, добро; ал морам најпре пропитати.

Тиме се договор сврши и Љуба отпутује.

Редић је био такав човек да није трпео много визите, особито што се кћери тиче. Ако може бити што, а оно да буде набрзо; ако не, оно нека ђувегија изостане. После неколико дана пропутује кроз С. господар Зевалић и мало се код Редића заустави. Зевалић је био земљак Чекмеџићев. Баш је добро дошао. Пита га Редић:

— Познајеш ли, брате, неког Љубу Чекмеџића из О.?

— Врло добро.

— Шта судиш о њему?

— О њему много се може судити. Чегу ради питаш? Ваљда због трговине?

— Не, због женидбе. Рад је моју Соку узети.

— Па добро, што хоћеш да рекнем о њему?

— Има ли што?

— Има нешто.

— Ал' он каже да има две куће и гвожђарницу?

— Има једну малу земуницу, а у већој кући, која је задужена, седе кирајџије. Гвожђарница пак така му је да би оданде једва четири циганска коња потковати могао.

— Па ништа за то! Кад он има две куће, може се дуг чрез мене исплатити, па на кућу алатуру интабулирати, а гвожђарница се може напунити. Али, каквог је владања?

— То је баш што је најгоре. Лупм и пијанац је прве класе; често у кавани на билијару спава. Даље — кеца воли, ал' увек губи, јер је клопав кад игра.

— Дакле, на тај начин је зло?

— Већ горе не може бити; не би' дао за њега ни моју слушкињу.

— Хвала ти што си ме освестио; сад ћу ја њему онако лепим, политичким начином отказати.

Зевалић се није могао дуже бавити, па је отпутовао. Он је био непријатељ Чекмеџићев. Редић се почне мало мислити, отиде за тезгу, онамо где протоколи стоје, па Чекмеџићу следеће писмо напише:

Љубезни господар Чекмеџић!

Хитам да вам одговор дам. Ви ћете ми допустити да се с вама у послу ваше женидбе као трговац разговарам. Ја сам о вама распитао. Младости погрешке нећу у рачун да узмем, но само имање. Ја ваше стање врло добро познајем. Ако ви из ваше велике куће кирајџије истерате, и сами се у њу уселите; даље, ако ваш на кући интабулирати дуг исплатите, онда ћу вам дати моју Соку.

Остајем са почитанијем

Сима Редић

Кад је Љуба сво писмо добио и прочитао, одмах се сетио да је каква хунцутарија. Љуба је добар био, али честољубив, па се на то писмо јако разљутио. Сад му више фрајла Сока не треба; па да о томе и самог Редића увери, напише му ово писмо.

Почитајем господар Редић!

Жао ми је што тако мњеније о мени имате; што се тиче погрешака младости, знам сигурно да карте мислите, ал' ја ако се картам, то се за моје новце картам, а нисам хтео алатуру прокартати; немојте се даље ни за мој дуг бринути, као год што ја више нећу о вама ни фрајлаСоки да се бринем.

Остајем са почитанијем

Љуба Чекмеџић

Кад је Редић ово писмо прочитао, радовао се што се беде курталисао. Љуба пак воли што се није сплео са таквим тастом који би немир у кући чинио, само да чује да је Љуба на „шантли” пет сребра проиграо. Љуба увиђа да се сам без проводације не може ожени, јер има много непријатеља, зато закључи отсад са проводацијом просити, и то са таквим проводацијом који ће га знати у свему препоручити.

V

Чекмеџић је узео за проводацију чика-Гавру. Чика-Гавра је био частан, мали господар, трговац; голем и приличан, око четрдесет година. Био је ујак Љубин, а жене још нема. Гавра начини план са Љубом да иду у село Ј. Тамо је млада удовица, једва јој је дваест година, а прилична, има сермије око девет хиљада форинти. Младој госпођи Перси отац је тотор. — Кола са арњевима већ су у приправности, и после једног сата већ су просиоци на путу.

Када стигну у село Ј., траже бирцауз. У бирцаузу нема квартира, него ако хоће да буду у једној соби са паорима. Љуба и Гавра у кујни су се обукли. Кад су већ готови били, опет. уђу у собу да промишљају како ће визиту правити. Било је већ пред вече. Ходају по соби горе доле. Кад дође једно девојче, иште од бирташице једну земичку, а овамо пиљи Љуби у очи. Послала је госпођа Перса да види какви су странци у бирцаузу. Љуба се окрене бирташици.

— Госпођо бирташице! Кажите ми где седи овде млада госпођа Перса трговкиња? Има дућан, велику трафику и кућу.

— Та ово девојче је баш њена слушкиња! Ако изволите, може вас онамо одвести. Ено онде она велика кућа и дућан — онде седи.

— Ако хоћете, ја ћу вас онамо одвести, — рече слушкиња.

— Хвала; ми сад одма' не можемо, ал' смо онамо намерили, и ако госпођа дозволи, ми ћемо тек онда ићи, — примети Љуба.

— Ја сам баш зато и дошла, ако ко стран к нама оће, да и' одведем.

— Ми не можемо, но иди кући и лепо упитај; па ако можемо доћи, ми смо готови, — рече чика Гавра.

Девојче оде. Љуба и чика-Гавра се шетају и договарају како ће почети ако позвани буду. Ето опет слушкиње.

— Госпођа ми заповедила да изволите одма' доћи.

— Дакле, хајдемо! — рече Гавра.

Љуба још мало поправи мараму на врату, па онда оду. Лепо обучена млада госпођа — рекао би човек да је девојка — дочека их. Код ње на канабету другарица њена, постарија девојка седи.

— Оппростите што смо тако слободни! Ја сам Љуба Чекмеџијић.

— А ја сам, опет, Гавра Церић.

— О, драго ми је особито! Ово је моја другарица. Изволите сести.

Седну обојица, Љуба врло пажљиво, да не искрши капут.

— Оппростите, ми смо се ради о неком важном послу разговарати, и то што пре, јер прво немамо часа, а друго немамо квартира, — рече чика-Гавра.

— О, ништа за то! Квартира у селу нема, ал' можете га овде имати. Само да најпре пошљем по мог тату. Он ми је куратор, а татор мом детету, — одговори стидљиво-смешно госпођа Перса.

— Имате и фамилије, молићу? — запита Љуба.

— Имам једног синчића. Сад ће доћи. Само, опростите, да пошаљем по тату.

Сад изиђе гђа Перса напоље и пошље слушкињу по тату.

Донде је са гостима фрајла другарица која се с њима разговара, али уједно и мери их. Не зна се ко је ђувегија. Љуба је млађи, а чика Гавра младолик. Дође госпођа Перса са синчићем. Слабо, чађаво дете од године и по.

— Ево мог сина.

— Драго ми је! Колико му је година? Нешто је слаб.

— Сад му је друга година. Слабачак је, ал' ће га тата на лето у илице водити. Дете има свој грунт, а тата му је тотор, па нека троши.

— Верујте, није вредно трошити! Доктори само своје терају. Боље би било кућевни лек употребљавати.

— Та кад се има, нека се троши.

На то дође и тата, господар Першуновић, солидан старији човек, капут му је до пете, а висок шешир.

— Драго ми је, господо, добро дошли! Откуд тако, господар-Церићу?

— Нама је особито драго! Ми смо дошли, управо да кажем, да видимо госпођу ћерку, па ако је суђено . . . — рече чика-Гавра.

— Е, ако је суђено, оно нек' буде; и то ако има бити, а оно што скорије.

— Тако смо и ми ради, — рече Љуба.

Женске се на то уклоне.

— Пре него што почнемо разговор, молио би' да нас на квартир упутите, јер овде у селу нема гостионице за нас, — рече чика-Гавра.

— Ви сте на добром месту. Ви ћете ту остати и на вечери и на квартиру, а и ја ћу овде спавати.

— То нам је баш мило.

Сад се почну све дубље и дубље разговарати: сваки хоће све чистије на ствар да удара. — Женске приправљају вечеру. — У почетку све један другог хвата, напипавају ко шта има. Љуба је сасвим задовољан, а и Першуновић задовољан је са лицем, само рад је знати како у другом акције стоје?

Дође вечера. При вечери није се ништа интересантно збило, осим што је Љуба са великом етикецијом служио госпођу Персу, а чика-Гавра фрајлу. Но вино је добро било, сремско. Мало се разгрејаше. Першуновић се учини као да је више пио него што треба, а Љуба се усиљавао претстављати се да нема много у глави, и то му је пошло за руком.

Сад почну певати. Госпођа Перса имала је леп глас. Љуба је њу својим јаким гласом потпомагао. Много су певали. Када су певали: „У мјесту пријатном”, Љуба је уздахнуо, а госпођа Перса се заруменила; љубав је била готова.

Сви се добро провеселише, па тек после поноћи дигоше се да иду спавати. Љуба и чика-Гавра у једној су соби спавали. Још су се неко доба шушкајући разговарали и испланирали како ће се сутра због женидбе разговарати.

Госпођа Перса са фрајлом такође је имала разговор о младожењи, па онда поспаше. Фрајла је о чикаГаври снивала.

Господар Першуновић дуго није могао заспати. Он је сам у једној соби био, па је дуго горе доле ходао и размишљао како ће ствари изгледати ако му се кћи уда. Першуновић је мали бакалин, има више деце, а од штете му није било кураторство над ћерком. Ако се уда, све ће из руке испасти. Мисли се не би се Чекмеџијић с мањим задовољио, а друго да му у рукама остане. У тим мислима легне и заспи.

Сутрадан, кад устану, скупе се на фруштуку. Фрајла је кући отишла, јер ће се тајно разговарати. После фруштука започе се разговор.

— Сад се већ можемо, мислим, мало дубље у ствар упуштати, — рече Першуновић.

— Драго ће нам бити, — одговори чика-Гавра.

— Вама ће из чувења познато бити да моја кћи није без мираза; има она за себе екстра, а и дете екстра.

— Чули смо. Но најпре сам рад знати да ли би госпођа радо за мене пошла, — запита Љуба.

— Ја нисам противна, ако отац није. Само ми је брига за дете.

— Ја ћу дете као своје сопствено држати, особито кад се има откуд.

— Немојте одма' с дететом почињати. Детету сам ја тугор, као деда, па му неће ништа код мене фалити; најпре се осим детета разговарајмо.

Муштерија у дућану лупа, иште цигарете. Госпођа Перса изиђе. Долазе и друге муштерије; дотле се у соби без Персе разговарају.

— Дакле, ако смем питати, шта има госпођа Перса? — пита чика-Гавра.

— Моја Перса има шилдгерехтикајт, па онда велику трафику и сав дућан је њен; поред тога има седам мотика винограда, једно на друго вреди девет хиљада шајна.

— А шта има дете? — запита Гавра.

— Дете има ову кућу и дваест мотика винограда; ал' сам вам већ казао да на детиње не рачунате, јер ја са дететом располажем, а и матери сам куратор.

— Та, већ госпођа Перса како би се удала, добила би лако мајоренство.

— Нисам рад да добије мајоренство пре дваест четврте године, јер мада је и удата, тако млада треба да је под очевим надзиранијем. Ја почитујем господара Чекмеџијића и хоћу да верујем да је најбољи човек, да не иде на то да женино потроши; ал', бадава, сигурнији сам кад могу још донекле надзиравати. Но зато и доведе је њено уживање добра. Јесте ли тако задовољни?

— Та, може се све то лепо уредити, само кад смо у главном сложни, а главно је мираз, а мираза госпођа Перса имаде.

На то дође и госпођа Перса.

— Персо моја, ови господари су са тобом задовољни! Јеси л' ти са господар-Чекмеџијићем задовољна?

— Ако ви јесте, и ја сам, — одговори стидљиво млада госпођа.

— Е, сад молим господар-Чекмеџијић, ако смем питати, шта ви имате?

— Имам куће у О., једну велику, једну малу. Ону сам недавно купио. И малу гвожђарницу.

— Све је то добро! Од мале гвожђарнице може бити велика; а јесте ли сами?

— Само матер имам.

— Ништа зато; имате у њој највећег пријатеља, као моја Перса у мени.

— Дакле, шта мислите, господар Першуновић?

— Ја добро мислим, ал' треба још да се промислим. Ја држим већ је по посла готово, а и друга половина мора набрзо ићи, јер ја оклевање не трпим.

— Ни ја! Што има бити нека буде на брзу руку.

— Дођите ви, дакле, опет к нама, а ми ћемо опет к вама. Је л' добро?

— Јесте.

- Ми ћемо, дакле, на том остати
- Ја ћу и онако скоро овде пролазити; имам нешто у околини куповати.
- Е, баш добро.
- Сад се препоручујемо.
- Драго нам је било.
- Особито с наше стране драго! Збогом!
- Службеница. Мило ми је било!
- Збогом!
- Збогом!

Љуба и чика-Гавра оду у бирцауз и дају презати, пасу већ после по сата далеко од госпође Персе.

Када су кући дошли, почну наново размишљати. Љуба мисли како ће та ствар испасти. Ако Перси у кућу дође, мора своју оставити, па није прави господар; рад би Персу у своју кућу довести, са свим имањем и дететом, али старац је тврдоглав; но, ипак се нада да ће љубављу задобити, па му старац не може на пут стати, те тако ће најбоље бити да она све Љуби у руке преда.

Чика-Гавра иде на пут, па дође код Першуновића и с њим се договора. Овај зове и Љубу, али Љуба се захваљује. Каже да би он њих желео видети у О., у својој кући. Скоро ће бити у О. слава на свету Петку, онде се иде на водицу. Љуба инвитуира госпођу Персу.

Дође време славе. Уочи дана дође госпођа Перса са оцем у О. и уквартира се код трговкиње госпође Цифрићке која је Персине заове мужа некакав род, а сестра од тетке госпође Јелке Сирицићке, којој је сестру Савку Љуба оставио. Госпођа Цифрићка је највећи непријатељ Чекмеџијићу. Свуда га оговара и зарекла се да ће му свуда на пут стати. Већ се није допадало Љуби како је чуо да су његови гости код Цифрићке на квартиру. Намирисао је да је зло, па није ни ишао код госпође Персе у визиту, јер је знао да је већ све узалуд. Госпођа Цифрићка је тако наместила Љуби под главу да Першуновић и госпођа Перса на врат на нос оду кући, само да се са Љубом не састану. Љуба је све то унапред знао, па нити је више госпођи Перси ишао, нити је што писао, него се бринуо о новој каквој партији.

Љуба опет имаде две партије пред очима, и то обадве добре. Једна је у селу П., богата паора кћи, а друга кћи имућна опанчара у вароши Б.

Татијана Скорићева у П. била је фина проста девојка. Од својих другарица се само у том разликовала што је била најбогатија. Има сесију земље и виноград. Оца нема.

Милена Милеуснићева, кћи Ђоке Милеуснића, опанчара у Б., баш је лепа девојка, и васпитана је као да је из академије изишла. Има три хиљаде форинти сребра.

Коју ће сад Чекмеџијић од ове две? Татијана је богатија, а Милева је васпитанија. Љуба ће најпре да проба богатију, па ако не испадне за руком, тек онда васпитанију.

Татијанина мати је рада кћер удати за каквог ученог, или пак трговца. Љубиног кума отац татор је те девојке. Љуба се није дуго мислио. Кола с арњевима већ су готова. Са чика-Гавром иде у село П., најпре кумовом оцу, па онда девојци. Кумов отац, чича Ђука, татор и стриц Татијанин, био је честит човек и не би бранио да му синовица пође за каква трговца. Договори се са Љубом и чика-Гавром, па поруче Татијаниној матери да буде спремна, доћи ће ђувегија са проводацијом. Татијанина мати брзо се спреми и каже кћери да не иде никуд, доћи ће ђувегија, трговац из вароши. Татијана се смеши, слегне раменима, па каже: „Добро, само имам напољу мало посла“. Није дуго трајало, ето ђувегије са проводацијом и татором. Но нема Татијане.

— Седите само, сад ће она доћи, — рекне мати.

Седну, мало чекају, девојке још нема. Донесу вино, пију, већ су сат ту, а девојке нема. Љуба постаде немиран, неће да губи време, рад је девојку што пре да види. Мати виче слугу, слуга дође.

— Иди, Лазо, брже по Татијану. Тражи је па одма' да дође.

— Татијана је отишла у трешње, — рече Лаза.

— Па ништа, одма' прежи, па иди по њу.

— Татијана неће доћи.

— Зашто неће?

— Ја знам зашто.

— Па реци.

— Мене мрзи пред овим господарима да кажем.

— Та реци слободно пред нама, неће ти ништа бити, — упадне чика-Гавра.

— Е, кад баш хоћете, казаћу вам. Татијана ми је рекла, пре нег' што ће у трешње отићи, да је не чекате, неће доћи, јер је чула да јој из вароши доводе неког грка ђувегију, а она каже да нипошто за ћифту поћи неће; пре ће, вели, за мене поћи.

— Да, када би то до ње стајало, за кога она хоће. Знам ја, она би пошла и за Гргура Дртића сина, који са оцем заједно ништа нема, ал' то не иде! — рече мало разљућена мати.

— Да, када би ми њу питали! Што ми овде свршимо, оно мора бити, — рече тутор као ни бригеша.

— Одма' иди по њу! — викну мати.

— Молим вас, маните се тог посла. Кад је она знала да ћу ја овамо доћи, па је отишла у трешње, то је знак да нема васпитања, а треба да зна да сам ја честан човек, господар и трговац; па да се још презирати дам — не, то бити неће! Зато, збогом, нећу овде ни минут остати. Она нек за себе тражи, а ја ћу за себе. Док је момака, хвала богу, биће девојака!

Љуба ово љутито искаже, па га нико више задржати не може. Бадава је тутор говорио да он девојку не слуша, да је она проста, да слушати мора, а Љуба ће је научити, — Љуба неће ништа да зна. Он такну невоспитану девојку, вели, не може узети. Дигну се и оду.

Добро је учинио Љуба што је отишао, јер Татијана, како је кући дошла, ни осолити се не да. Каже, пре би у бунар скочила него што би за ћифту пошла.

Сада Љуба хоће Милену Милеуснићеву да проси. Чика-Гавра остаје код куће, а са Љубом иде у Б. његове матере маћеха, која је тетка Милениној матери. Дођу у Б. Мајка је већ код Милеве. Љуба се преобуче у бирцаузу, па иде у визиту. Допадне му се Милева. Лепо је била обучена и уштиркана. Носила је рајфрок — онда се тек започео кринолин, и само чека на прву господу која ће га носити па ће Милена одмах кринолин купити. Љуба као да се помамио тако курове прави фрајла-Милеви. Милева све успија.

— Видите, фрајла-Милева, ја се с вама врло радо забављам.

— То ми је мило, а шта је томе узрок?

— Све што год је на вама. Није чудо што се зовете Милеуснић, јер тако миле усне нисам никад видио.

— Ви се само шалите!

— Ја се не шалим, нег' што мислим то и говорим. Па какве сте оштре памети! На свашта знате брзо да одговорите. Ја сам, истина, по свету прошао, ал' ви опет више од мене знате; кад говорите, не могу да вам речи у'ватим репа ни главе, тако високо говорите.

— Ви сте велики ђаво, господар-Чекмеџијић!

— Ал' ви још већи, фрајлице!

— Не би' рекла!

— Шта? Ни ђаво не би с вама накрај изишао!

Тако су се љубазно донекле кошкали. Љуба је само из курмахераја речима забадао, но фрајла-Милева знала се вешто извући.

Љуба свршава визиту. Као среће ради, остави два талира и обећа да ће сутра опет доћи. Сутрадан ето Чекмеџијића већ у седам сати у посету. Милева још спава. Пробуде је. Љуба је нешто замишљен.

— Па шта, зар фрајла-Милева још спава?

— Знате, читала је ноћас много. Сирота, сад се начита, кад јој отац није код куће, јер се он једи на много читање, а овамо опет му се допада кад кажу да му је кћи васпитана, — рече мати.

— Господар отац, као што сам чуо, у Пешти је на вашару?

— Јест, и тек до пет дана ће доћи.

Ево и фрајла-Милеве, обучена што може бити.

— Добро јутро, фрајлице! Како сте спавали?

— Врло добро.

— Види се, кад сте тако доцкан устали.

— Знате, читала сам много ноћас.

— А шта то читате, фрајлице?

— Читала сам од Дима „Драј Мускетире“.

— Шта су то ти мушкетари?

— О, то је врло лепа немечка књига, један врло леп роман!

— А ви само немачке књиге читате, а српске?

— Српске? Ах, нисам још ниједну прочитала!

— Како то?

— Знате, ја сам била три године у леру, па сам много од српског заборавила, јер смо све немечки говорили, а разумем нешто и француски.

— Шта, и француски?

— Нешто мало.

— Та ви бисте ме могли продати!

— То не, пре би' вас купила.

— Па зашто српске књиге не читате?

— Српски нема ништа модерн; чујем да у њима ништа друго нема, него све се туку, кољу и пуцају; о курмахерају ништа. Немечке и француске књиге све пишу о шармант људима, галант дамама, па какви' лепи' абентајера има у њима.

— Шта су ти абентајери?

— Шта, још ни то не знате? Дакле, ви још нисте никад имали абентајер?

— Ни не желим га; ни име му није добро; но опет би' рад знати шта је то.

— Знате, абентајер је то кад мушко у женско, или женско у мушко заљубљено, па онда мушко излаже се сваком малеру, само што жели да постигне; тако исто и женска за љубав каткад и у мушке хаљине се мора облачити.

— Па то је абентајер?

— То је.

— Хвала лепо, ја га не потребујем.

— Ал' тек је опет лепо читати.

— А јесте л' читали Видаковићеве романе?

— Нисам, а и нећу, јер је то већ свака читала.

— Па каква сте ви онда Српкиња, фрајлице?

— Знате, ја сам Српкиња, ал' нећу да сам проста, него гебилдет Српкиња.

— Дакле, ми смо прости увек, и такви ћемо и остати? Само да ми будете жена, каква бисте били Српкиња!

— Ала сте враг! Ви бисте ми запретили да не смем стране књиге читати!

— Могли бисте, ал' најпре би морали српске књиге читати, и то само онда кад је кућеван посао у реду.

Тако се дуго још кошкају, Љуба о економији, а фрајла Милева о амизант животу. — Љуба се препоручи, но обрече да ће до осам дана можда опет доћи, сад мора кући. Љуба оде у свој квартир, а мајка брже боље к њему на разговор. Љуба искрено исповеди да је девојка лепа и мираз да није рђав — није шала три хиљаде форинти сребра! — но само је зло то што је врло nobл за њега. Мајка држи за сигурно да ће бити шта, премда Милева мало навише тежи. — Љуба остаје при првом, тојест да сутра отпутује. Опрости се са мајком.

Љуба ноћу дуго није могао заспати; размишљао је. Преспавао је јутро. Премишљао је да послуша мајку, па да још остане. Мајка и Милева о том ништа не знају. Држе да је Љуба отпутовао.

Пре подне ето Љубе опет у кућу Милеуснића. Пита за фрајлу. Кажу му да није код куће, отпутовала је у Н. Моле га да чека до сутра, Милева ће се дотле вратити. Љуба послуша, но засад се препоручи и оде. — Он распитује по вароши за Милеву. Кажу му да је са једним капетаном отишла у Н. да види илуминацију. Начује још и то да мираз није баш сигуран. Одважи се цело познанство прекинути.

Пред вече хода око куће Милеуснића да види мајку. Мајка и Милевина сестра спазе га и зовну га унутра. Сестра извињава Милеву, уверава га да ће сутра доћи и да је чека.

Љуба се обрне, па тек рекне: „Остаћу, може бити”, и оде. Одмах да презати па на пут. Мајка ће дуже у гостима остати.

Кад Љуба кући дође, пита га чика-Гавра шта је.

— Ништа! Баш сам о Усековању ствар започео, па ми је и срећа усечена. Нема ништа! Ја први дан код ње, а она други дан оде с капетаном на илуминацију! Него тражимо другу!

VII

Сад долази Чекмеџијић са чика-Гавром у варош С. Дођу у С и уквртирају се код негдашњег Љубиног господара удате кћери. Њен муж Јоца Парковић био је Љубин присан друг, заједно су били калфе. Него сад Љуба неће да га никуд воде док он сам себи не намени.

Сутрадан је недеља. Љуба чека код црквених врата кад женске излазе. Гледа, телбизи — и доиста једну је истелбизио. То је Анка Белкићева, трговачка кћи. Господар Белкић је частан трговац и грађанин; није сиромах, ал' има много деце, па ипак ће дати што поред своје кћери.

Најпре отиде Парковић с чика-Гавром Белкићу. Разговарају се, питају да л' је рад фрајла-Анку удати.

— Зашто не, — одговори им, — само нек се нађе какав честит младожења.

Зове их сутра на ручак, такође и Чекмеџијића. Кад сутрадан тамо оду, Анка изнесе ракије и бадема и стидљиво комплименат начини.

— Драго ми је особито . . . Изволите се послужити . . .

— Ово је моја кћи, а ово су господари, — госпо'р Гавра Церић и госпо'р Љуба Чекмеџијић из О., — рече отац.

— Драго ми је особито.

— И нама особито.

— Изволите сести.

Сад се нуткају ракијом. Љуба је то једва дочекао, да мало добије куражи. Чика-Гаври није толико требало, јер је куражи имао и без тога. Госпођа мамица напољу кува ручак. Анка и друге ситније сестре помажу. Дође и време ручку. Сви се наместе.

Господар Белкић био је човек од старог шлога, али врло проицателан. Он мора Љубу још за ручком искушати да л' је отворен. Разговара се са по ока мери Љубу. Љуба то примећује, па још већма пази да не куцне како флашом о чашу, или да чашу не препуни, или јелом чаршав не омасти. Љуба нема мане, само још преко једне пробе мора проћи. Донесе се печење — дугачак матор зец. Ко ће га транжирати?

Код господара Белкића није био обичај, или да рекнемо мода, да се печење у кујни транжира, него на столу. Он понуди Љубу да транжира. Љуба је добро знао транжирати, али опет од толике зечине се убезекнуо. Гуска, ћурка и само прасе лакше би му ишло. Но, шта ће, мора срећу покушати, не може домаћину одбити.

Господар Белкић био је особите ћуди човек. Могао је због мале ствари кога завоleti, а, опет, због багателе презирати. Код њега, ако је момак био машкртан, ако је слаткише јео, а за кисели купус није бранио — тај већ није био у милости; па још ако није знао печење транжирати, онда је сасвим изгубио кредит. Он је држао, ко није кадар печење транжирати, није кадар ни заслужити га.

Љуба свој посао започне. Салвет преда се, па транжирај. Врло му за руком иде. Сви се чуде његовој хитрости; а и сам себи се чуди, јер ово је тек трећи зец ког у животу свом транжира. Али, нико му се тако не чуди као господар Белкић. Он — салвет му за горње дугме од прслука скопчан, главом на десну руку нагнут — гледа шта Љуба ради, да ли све по реду иде. Нож је био јак, оштар, те Љуба начини прави мајстерштик.

— Господар-Чекмеџијићу, ви сте се заиста показали! Ја сам од моје младости, као што цео свет зна, од свих најбоље транжирао, ал' не знам да л' би могао тог зеца тако брзо и лепо истранижирати.

— И сам се радујем, — одговори Љуба.

Тако сад у задовољству ручају. Вино још остаје на столу. Белкић једнако вином нутка госте, особито Љубу; но Љуба слабо пије: приметио је на Белкићу да га искушава да ли радо и много пије. Љуба је мислио: нећеш ме ухватити! Чика-Гавра није на то пазио, није га требало нуткати.

После подне шета се Љуба са фрајлом Анком, њеном малом сестром и мамицом. Њему се Анка допада. Истина, била је врло бела у образу, а Љуба би волео да је мало руменија, али опет нобл изглед има. Ако је узме, сваки ће казати: „Но, ова је из господске куће!” — И Љуба се Анки допада.

Док се Љуба шетао, донде се Белкић са чикаГавром разговарао. За то време уклонио се Парковић. Чика-Гавра напишава Белкића шта би поред кћери дао, а Белкић опет искушава чика-Гавру шта Чекмеџијић има. Некако напипали су се и искушали. Белкић каже да на његову кћер само за његова живота две хиљаде форинти гледају; а Љуба има куће две, гвожђарницу и нешто дуга. Ово последње Белкића је нешто мало тиштало, али ништа, млад је човек, све то може у ред доћи. Белкић каже чика-Гаври да му се Љуба врло допада и рад би га за зета имати; но, ипак, мора једаред, и то наскоро, отићи у О. да види како стоје Чекмеџијићеве акције. Чика-Гавра каже на то: „Добро!”

Дође Љуба са шетње. Анка и мамица, отишле у другу собу да се пресуку. Уклонио се замало и Белкић, једно да чује како се Љуба девојци и матери допада, а друго да времена да Љуби и чика-Гаври да се поразговарају насамо.

Чика-Гавра Љуби све ређа. Љуби се допада и не; али ипак упола је задовољан; хоће и он мало времена да дозна начисто како Белкић стоји, јер Љуби много Белкићева деца — има их шесторо — бригу задају.

Белкић преслуша жену и кћер. Овима се Љуба свима допада.

Чика-Гавра и Љуба се договоре да одмах иду кући. Белкић их као из етикеције зауставља, но они нипошто неће да остану, већ обричу да ће доћи још једаред. И Белкић им обриче да ће их посетити.

Кад Љуба дође кући, почне распитивати за стање Белкићево. Дозна да Белкић има две куће, једну малу и једну велику, и осим тога трговину добру. Али шесторо деце, па текар на великој кући интабулиратих дугова! — Тако исто и Белкић распитује за Чекмеџијића! Већ све зна какав је и како му стоје акције. Многи су Љубу покудили, али он неће све да верује, па мисли: кад се Љуба једаред ожени, све ће то друкчије ићи. Осим тога мислио је да ће Љуби у почетку ма чим замазати очи. Али тешко је с Љубом крај изићи.

Љуба чека да се Белкић одзове; Белкић, опет, нешто као провлачи, не би ли се Љуба понизио; но, опет, дуго му је чекати, па се на пут крене. Љуба је код куће, гледа своју економију. Ваш пекмез кува, а ето Белкића код њега.

— А где мога зета, како је у послу!

— Баш сте ме тако упрљана затекли! Добро дошли! Изволите унутра!

— Посао не штоди; беспослица је зло. Мени је баш мило што сам вас тако у послу нашао.

Уђу у собу. Ту је Љубина мати која лепо госта дочека. Љуба је изишао да се преобуче. Љуби се није баш допадало што је Белкић тако изненадно дошао. Волео би он да се Белкић није тако лако понизио, јер можда је дошао да га на лак начин обрлати; па онда, Белкић, кад се тако лакоми, мора да није баш у најбољем стању. У месту ће говорити да је Белкић дошао да провизитира Љубу и да за њега у самом месту испиткује. Белкића задрже на ручку. Љуба је био мало сатрусан, ал' се није показивао, лепо је Белкића угостио. Но после ручка почне се важан разговор.

— Ви ћете сигурно знати у каквом сам послу дошао к вама.

— Нагађам.

— Вама се моја кћи допала, је л' те?

— Јест; ако ми се још и оно друго допадне, онда је све добро.

— Знам шта мислите. И ја то исто мислим. Је л' вам моје стање познато?

— Јесте, ал' не сасвим.

— Чули сте за моју трговину?

— Јесам.

— Знате да имам две куће?

— Знам.

— То је што знате; ал' има што и не знате.

— То би' баш рад чути.

— Знате, ја имам напољу прилично новаца.

— То је врло лепо, само ако је све сигурно и дужници плаћају.

— Не брините се за то. Видите, моја Анка добиће још за мог живота две хиљаде шајна.

— То је лепо; а кад почиње тај живот?

— Видите, сад ћу вам дати седам стотина форинти шајна, а доцније друго.

— Не могу чекати.

— Дужни су ми, не могу да инкасирам.

— То је баш жалосно. Али ја нећу да добијем мање од хиљаде.

— Дакле, ви немате према мени поверења?

— Имам, ал' што има бити, нек буде одма' на пању.

— Е, кад је тако, ја сад идем, па ћу вам писати.

— Мило ће ми бити.

Белкић се није хтео дуже бавити, но се препоручи и оде Љуба је био практичан човек, па је увидео да је са Белкићем сама шепртљарија. Само му је жао што ће на глас изићи да је Белкић зато дошао да га на теразије метне.

Љуба чује да и неки млад нотарош проси фрајла Анку. Начује да је тај нотарош издалека род госпођи Јелки Сирицићки. Сад је већ знао колико је сати. Зна да неће ништа бити од женидбе; већ му је госпођа Јелка побила цену. Белкић не пише ништа. Он се на Љубу мало разљутио, па сад, кад дође нов ђувегија, а Сирицићка Љубу оговара, неће Белкић ништа за Љубу да зна.

Шта ће сад Љуба? Да остане тако налако у платки? Не! Љуба мора своју част да спасе. Но, како? Као год што је Редић њему писао, тако ће исто Љуба Белкићу писати. Једно јутро добије Белкић писмо на пошти и чита га.

Поштенородни господару!

Опростите што вам са овим писмом досађивати морам. Ја сам чекао и чекао на ваше писмо ал' то је гдегод у ваздуху нестало; мени пак није до чекања, и морам вам изјавити шта о целој ствари мислим. Кад сте били у мојој кући, као госту устручавао сам се све вам исказати. Но, сад изјављујем да ћу вашу кћер фрајлу Анку тек онда узети моћи када ви платите на велику кућу вашу интабулирани ваш дуг, па онда сами из велике у малу кућу уђете, а мени и вашој кћери велику дате, јер ја никад на вересију женити се нећу. Ако на то не пристајете, немојте ми ни писати, јер већ онда знам да нисте у стању.

Остајем ваш искрени

Љуба Чекмеџић

Са овим писмом, дакле, осветио се Љуба у један мах и Редићу и Белкићу. И врло је паметно учинио Љуба што је то писмо писао, јер је већ прстен госпођице Анке са младим нотарошем прошао, и до две недеља Анка је удата. Овако је бар Љуба част своју спасао.

VIII

Љуба се ни најмање није кајао што је тако са Белкићем поступао. Зар да пристане на мање од хиљаде форинти? Не, давно се оженио један његов пријатељ ком је таст обрекао хиљаду форинти, а кад тамо, а он добио само седам стотина, те због три стотине има сада са тастом процес. Љуба неће процес.

Опет му нуде девојку у Б. Неће сам да иде, хоће мало да се одмори, те шаље чика-Гавру. Девојка има три хиљаде сребра. Љуба је задовољан, већ је по посла готово; но опет се нађу који га оговоре, и он се окрене на другу страну.

Он је мислио да се мане за неко време женидбе, ал', међутим, оженио се врло добро један присни његов пријатељ, те тако опет добије вољу ва женидбу.

У вароши Г. има Љуба једног негдашњег друга, који има две сестре, једна је лепша а друга умиљатија. Свака има по две хиљаде форнито. Лепа се зове Јулка., а умиљата Милка. Брат њихов, Јоца Нерић, има још једног доброг друга, младог нотароша из Ј., Младена Ружичића, и тај у кућу долази. Јулка и Милка немају оца, само матер. Јулка осећа велику наклоност према Ружичићу, али кажу да овај има врло слабу штацију; ако би који бољи дошао, не би га се одрекла.

Дође Љуба са чика-Гавром у Г. Брат Јоца зарадовао се, па их срдечно ауфирује. Баш се овде десио и Ружичић. Остану ту на квартиру.

Скоро ће доћи вечера. За вечером је све весело. Љуба на свакога пази, ал' особито на фрајле. Види да је лепша Јулка, ал' није рђава ни Милка.

После вечере друштво се развеселило. Сваки је морао по једну песму певати. Јоца је певао „Тулумбашу”, као домаћин, Ружичић пак „Желиш ли бити моја”; затим замоле фрајла-Јулку, те и она лепо отпева „Куд блуде сада мисли твоје”. Дошао је ред на чика-Гавру. Он отпева „Вино пије Дојчин Петар”. Сад сви моле Љубу да и он пева. Спочетка неће, мало се у себи расрдио, јер је спазио да је фрајла-Јулка, кад је певала, некако чудне погледе на Ружичића бацала. Напоследу се склони па отпева „Збогом немарна душо”, не из срца, него као у пркос фрајла-Јулки.

После вечере се разиђу. Љуба и Гавра су у једној соби.

— Како ти се допада овде? — запита га чикаГавра.

— Не знам још ни сам како. Девојке нису ружне, особито она Јулка; она је, може се рећи, баш лепа.

— А јеси л' приметио како је гледао на Јулку тај Ружичић кад је певао?

— Јесам; ал' јеси л' видео како је ова на њега гледала кад је певала? То ме највише мучи!

— Мени се чини да Ружичић Јулку воли.

— И мени се чини; само она њега да не воли!

Тако се разговарају док не заспу. Сутрадан иду мушки шетати се. Љуба иде са Ружичићем да га искуша. Већ су се прилично упознали.

— Кажите ми искрено, господине Ружичићу, што ћу вас питати.

— Драге воље.

— Да ли сте ви у фрајла-Јулку заљубљени?

Ружичић се смеје.

— Ал' кажите ми, молим вас. Можете о мом карактеру уверени бити да нећу ником казати.

— Кад је тако, казаћу вам искрено, ал' и надам се да нећете ником казати. Јоца Нерић је мој добар друг. Поред њега сам се са његовим сестрама упознао. Само ћу вам толико казати да врло лако може бити, шта више и верујем да фрајла-Јулка има према мени наклоности, али, што се мене тиче, ту сам сасвим чист.

— Ал', кажите ми право, зашто сте тако очи извртали кад сте певали „Желиш ли бити моја”?

— Знате, то је било само из етикеције; знао сам да ће се то њој допасти, ал' ја ту ништа немам.

— Дакле, накратко, ви нисте заљубљен, нити сте ради фрајла-Јулку узети?

— Нити сам заљубљен, нити сам је рад узети, јер ја већ имам моју заручницу, само што сад још неће отац да ми је да, али доћи ће време да ће је дати.

— Е, то сам хтео да докучим. Баш вам хвала. Хоћете ли ме примити отсада за вашег друга, па то другарство још данас поред чаше вина са „пер ту” да инсталирамо?

— Мени ће мило бити, ма одма'.

Сад се помешају и други. Чика-Гавра је дотле Јоцу искушавао. Дођу кући. Фрајле спремају ручак. Приспе и ручак. После ручка иду сви у шетњу у башту.

Љуба се једнако врзе око фрајле Јулке. Она му показује пријатно лице; види се да је рада допадати му се, да га није рада из шака испустити; ал' тек каткад баца умиљат поглед и на Ружичића. ФрајлаЈулка прави букете, један дâ Ружичићу а други Љуби. Љуба би волео да Ружичићу није дала, ал' опет стиша му се душа, само кад је и њему дала. Јер мисли: и мени је дала букет, и њему је дала; он њу неће, а ја хоћу; дакле, биће опет моја!

Врате се кући. Баш су се добро провеселили оно вече. Љуба је постао са Јоцом и Ружичићем „пер ту”. Сутрадан разиђу се. Љуба се срдачно од Јулке опростио.

Кад дође кући, почне озбиљно да се мисли. Није шала, тако лепа девојка и две хиљаде форинти! Ал' није му до оклевања, него хоће да буде ствар што пре готова. Пише Јулки писмо, да зна на чему је:

Дражајша фрајлице Јулка!

Ако сте ради за мене разумети, ја сам, хвала богу, здрав, и молим бога за ваше здарвље. Ја сам срећно кући допутовао. Не знам ви јесте л' здрави. Ви сте могли приметити из моји' очију оно што према вама осећам; ако и ви то исто осећате онда смо ви и ја најсрећнији људи. Сад само желим да ми ви отпишете како осећате, па ако се слажете, онда одма' и вама да дођем, па да се уговоримо, и то не с вама, боже сачувај, него са вашом госпођом мамицом и Јоцом. Остајем вас нижајше љ . . . не смем да испишем —

ваш на неки

Љуба Чекмеџијић

После неколико дана добије, опет, Љуба ово писмо:

Почитајем господар Чекмеџијић!

Ја вам благодарим за ваше чувство према мени. Што се мог чувства према вама тиче, оно је у божијим рукама, а бог је добар, може све добро испати. Зато примите овај изражај од мене, а вама стоји кад год 'оћете приступ у нашу кућу.

Остајем са почитанијем

Јулка Нерић

Кад је ово писмо прочитао, Љуба није знао на чему је. Саопшти га чика-Гаври. Чика-Гавра га прочита.

— Шта мислите, чико, о овом писму?

— Ја сам доста школа прошао, ал' ово нит' је бело нити црно — не разумем га!

— И мени је чудно. Ја јој једно пишем, а она друго одговара. Ја иштем да изрази своје чувство, а она каже: чувство у бога! Та и нас свију чувство је онде, ал' из њенога писма не види се да она мора моја жена бити .

— Тако је.

— Па све нешто издалека говори. Неће да дођемо па да се сврши, а опет не каже да неће. Та моја фрајла штета што није трговац, та би умела са муштеријом!

— Дакле, шта мислиш сад?

— Ништа; док ми не поручи, нећу ићи.

— Тако и треба.

Кад Љубина мати види да ни са овом женидбом није сигурно, поче се и сама за Љубу бринути. Нашла му је у Д. једну здраво имућну девојку. Иде Љуба са чика-Гавром да је види. Мираз му се допада, ал' девојка не. Обрече да ће доћи.

Дође кући, каже матери да је девојка врло ружна, ал' леп мираз, и да жели само неколико дана промишљења. Прођу два три дана, Љуба још иште термина. Прођу две три недеље, мати га гони, чантра. Напослетку, Љуба се реши и приправи на пут, хоће богату девојку да узме.

Кола са арњевима готова су, Љуба тек да се крене, ал' ето ти писмоноше — носи писмо Љуби. Љуба чита писмо.

Почитајем господару!

Дајемо вам на знање да је ваше ћутање и оклевање проузроковало то да смо принуђени били другој срећи окренути се, која је заиста и добра, да смо сви задовољни. Зато дајемо вам ово на знање, да не бисте всује труд полагали и амо долазили.

Остајем

Јуца Мргодић

Љуби испаде писмо из руке. То је било писмо од матере оне богате партије. Љуба остане код куће. Он је за овом партијом жалио, али за неколико дана нестане му жалости.

Опет размишља и реши се да стару љубав обнови. Коју стару љубав? — Последњу — са фрајла-Јулком. Љуба је опет на путу, али сам. Чика-Гавра неће онамо да иде; каже, шта ће да иде кад види саме шепртљарије.

Љуба сам дође фрајла-Јулки. Она му почне пребацивати, што се није на њено писмо одазвао; пребацује му још и да је чула како је ишао у Д. тражити богату девојку. Љуба све то одриче, каже да је он давно намеран био онамо доћи, но трговина га задржавала, а ишао је у Д. да купује зоб. Јулка му све да за право, премда врло добро зна зашто је Љуба у Д. био.

Сад се почне од стране Љубине курмахерај на живот и смрт. Фрајла-Јулка је била практична девојка, а и Љуба практичан човек. Све су се хватали у курмахерају. Јулка је волела Ружичића, али је приметила да је Ружичић према њој лукав. Ал' опет није надежду изгубила. Љубу је држала у резерви; ако други не дође, добар ће бити и он. За Љубу је, опет, срећа што Ружичић Јулку неће. Јулка сама у себи начинила је тај план да Љубу наговори да је од матере проси. Она је мислила, ако је мати Љуби обрече, чуће Ружичић па ће се покајати и узети је, а Љуба ће остати у платки. Шта јој је онда до њега! Ако ли је Ружичић и онда не усхте, онда ће у пркос за Љубу поћи.

Љуба се са фрајла-Јулком у башти шеће. Већ му је љубав на врх језика дошла. Дођу до врата; Љуба заустави фрајлу.

— Ал', молим, станите само мало. Већ има сат један како хоћу нешто да вам рекнем, па опет нисам могао, канда ми неко језик завезао. Сад сам се мало раскуражио. Кажите, молим вас, хоћете ли ви за мене поћи?

— Искрено вам кажем: хоћу; ал' од матере морате ме просити, јер без ње не може ништа бити.

— А хоће ли она?

— Још није ништа говорила о томе, ал' мислим, кад ја хоћу, да хоће и она.

— Па то би' вас могао одма' запросити, сад је и онако сама у соби.

— Можете, ал' како ћете почети?

— По обичају. Казаћу: Молим покорно, мени би на срцу лежало, и желео би' кад бисте ми вашу фрај лицу кћер за супругу дали.

— То је лепо, ал' опет није за почетак добро.

— Дакле, научите ме ви, какав почетак!

— Видите, управо да вам кажем, то је била од вас погрешка што одма' у почетку нисте матер у руку љубили.

— То је истина да је од мене погрешка била, ал' знате, ја немам обичај никога у руку љубити.

— Па зар ми нећете ту љубав учинити?

— За вашу љубав 'оћу, премда ми је тешко, јер ја никакву госпођу осим моје матере у руку пољубио нисам.

— То је лепо од вас! Сад видим да имате наклоност према мени.

— Још како! Ал' не би л' добро било да идем већ да запросим?

— Можете.

— Па 'ајд'мо — изволите.

— О, молићу, идите ви сами. Како би' ја онамо сад могла ићи?

— А зашто не?

— Зато јер би се застидети могла.

— Како се ја застидети нећу?

— Код вас је друго, ви сте мушко.

— Е добро, дакле. Ја сад идем. Где ћемо се после састати?

— У башти.

— Збогом и донде!

— Збогом, само паметно!

— Тако ћу ја лепо казати да ћете се зачудити.

Љуба оде к матери. Фрајла се шета по башти. Она је све то fino уплела. Договорила се с матером да му је мати не обрече одмах, но да му само надежду да, јер како се мало провуче удадба, нотарош још може времена добити да се покаје. Мати је по вољи кћериној радила. А да све то лакше произвести може, уклонила је за овај пар Јоцу и Милку од куће.

Љуба уђе у собу; мати је сама.

— Слуга сам покорни.

Љуба матер у руку пољуби. Тако је цмокнуо, да се и сама мати заруменила.

— Изволите сести.

— Хвала.

— Ви сте већ готово на нас заборавили били.

— Знате, ја сам човек који се не намеће; где ме радо примају, тамо идем.

— Ја мислим да сте ви у нашој кући увек радо примљени.

— Сад видим.

— Мислим да се нећете кајати што сте к нама дошли.

— Тако би' и сам желео.

Сад мало заћуте. Љуба чека да мати што почне, а мати чека да он започне. Гледа једно у друго. Љуба се боји да се не забуни, ако и даље буде ћутао, па започне.

— Молим покорно, да ли се може коснути ваше красне кћери лик срца мога?

— Молим вас, не разумем вас начисто. Изволите мало простије говорити.

— Би л' бисте вољу имали вашу кћер за мене дати — то хоћу да кажем.

— Сад разумем. — Зашто не? Као што примећавам, она није вама ненаклоњена, а и ја немам против тога ништа. Само, знате, форме ради, морам још мог девера запитати.

— А зашто да га питате, кад ви 'оћете?

— Знате, он је богат, а нема деце, па ће временом моја деца све његово наследити.

— Ја сам задовољан и са тим што сад фрајла има.

— Ви сте још млад, па се сад свачим задовољавате, само кад вам се девојка допада. Ал' кад будете старији онда ћете се друкчије разговарати. Нећете се кајати ако и он своје саизвољење да.

— Ал' ако он не усхте?

— Што ја хоћу, то хоће и он; ал' опет да не рекне да смо без његова знања ствар свршили. Расрдио би се.

— Е добро, а ви му изволите казати.

— Хоћу на сваки начин. Само није сад код куће, отишао је у Пешту на вашар.

— Па кад ће то бити?

— Само мало стрпљења имајте. Он ће доћи до осам дана, па за то кратко време и онако не можемо одма' целу ствар свршити.

— Дакле, да радимо?

— Да почекамо до пролећа.

— Ал' ако ја, госпођо мамице, до пролећа вољу изгубим?

— Но, то би лепо било! То онда ни сад вољу немате!

— Сад имам врло велику, ал' до пролећа не знам како ће бити.

— Пролеће није далеко. Ако сте шармантан човек, дајте ми реч да ћете до пролећа чекати.

— Обећавам вам, али реч задати не могу.

— Та, кад обећавате, то је толико као да сте реч задали!

— Није баш тако. Кад човек што обећа, још није обавезан; али кад зада реч, онда је обавезан.

— Ала сте ђаво!

— Много сам света прошао.

— Обећање испунити, то је поштење. Ја вас држим за поштена човека, па кад сте обећали, знам да ћете и испунити.

— Ала сте ме ухватили, не могу с речма куда.

Љуба се смеје, мати се смеши.

— Дакле, обећање стоји?

— Стоји.

Тако се још мало поразговарају, па онда Љуба дâ напоследку и реч да ће до пролећа чекати. Сад Љуба устане и замоли матер да му дозволи у башту да види шта фрајла ради. Мати му дозволи. Љуба оде у башту и све фрајли по реду исповеди. Јулка се радује што је све по њеном плану испало. Мало после обоје оду у собу. Ту се још с матером о ситнијим стварима поразговарају. Напоследку Љуба устане па каже да мора одлазити, јер нема газде код куће, па трговина одмах слабије иде. Оне га из политике задржавају, а он из политике неће да остане. Опрости се и оде.

Када Чекмеџијић кући дође, почне размишљати да ли да дочека пролеће, или још да покуша, ма у пост, дегод срећу. Он је мислио да ће Јулка, ако може бити, добра бити за њега и у пролеће, а, међутим, потајно може и на другом месту срећу покушати.

Шушнуо му је чика-Гавра да у вароши М. живи једна удовица, зјело богата, а држи под своје једну девојку, коју је дала лепо васпитати, и даће је за трговца. Даје поред ње осам хиљада шајна. И, доиста, госпођа Макра Мрачевићка у М. богата је, а фрајла Паулина доноси мираз од осам хиљада. Љуба је контен, и готов је онамо са чика-Гавром.

— Дакле, хајд'мо, чика-Гавро!

— Хајд'мо!

— Али рад сам да нико не зна куда идемо. Знате, чика-Гавро, да идемо онако — како кажу оно — кад велика господа кудгод иду па неће да свет зна?

— Још ни то не знаш! Инкогнито!

— Да, инкогнито! Враг зна, већ сам позаборављао те француске речи.

— Сад немој заборављати такво што, јер куда идемо ту је фрајла врло воспитана.

— Пазићу на све, па ћу пробати да и ја мешам француске речи; ал' тешко ће ићи.

— Дакле, хоћемо л' ићи?

— Хоћемо — хајд'мо!

За један сат све је већ у приправности, па се крену, и то другим путем, унаоколо, „да се Власи не сете”. Чика-Гавра Чекмеџијића информира како се има код Мрачевићке владати. Изјави му још и ту тајну да је он сам, тојест чика-Гавра, рад узети ту богату удовицу. Каже да је могао још девојком узети. Она је хтела, али била је сирота, па је он није хтео. После се она удала за богата старца, а кад је тај умро, имање је на удовицу пало. Имање је око педесет хиљада. Чика-Гавра мислио је утолико лакше до циља доћи што је с удовицом још као са девојком добро познат био, па није морао око ње много етикеције правити, него је могао одмах са другог краја шале започети. Госпођа Макра га је увек, кад год је дошао к њој, врло угостила и за његову љубав и друге госте позивала.

Госпођа Макра Мрачевићка била је мало јача од четрдесет година; велика, крупна жена, лице и све мало позамашније; није била ружна ни сад, али имала је мушки глас — сва је као нека мушкара изгледала. Поред свог покојног јако се испрактицирала, па није дала да се с њом титрају. Како је ко пецне, а она га тако приклопи да се убезекне, једном речи, била је права наџак-баба. Просиоца би имала на сваки прст сто, али се не удаје. Не кажем да се госпођа Макра не би хтела удати, али сад би она избирала. Неће млада голаћа, који би је за благо узео; неће матора, ма да је богат; неће човека без јаке титуле. Она би хтела каква млађа чавека који је леп а није сиромаш; или каква млада, већег ранга чиновника; или каква пензионираниог капетана, али да нема више од тридесет и пет година. Оваквих партија баш није лако наћи, па зато се госпођа Макра и не удаје. Штавише, свуда говори да се никад удавати неће. С тим је интересантнија. Са чика-Гавром воли да се шали и радо га прима, али не

зато што га воли, но што је он шаљивчина. Осим тога рада је мало да га насекира, да види како је богата, а он је као девојку узети није хтео. Сад јој ни у памети није за њега поћи. Сиромас' чика Гавра мисли да је госпођа Макра у њега заљубљена.

Фрајла Паулина била је лепушката, црномањаста; знала је свирати у клавир и француски — била је академикерка. Она би рада поћи за човека васпитана и од ранга; премда би је госпођа Макра радо трговцу дала, али мало већем трговцу, и то зато да ако би се она, тојест госпођа Макра, ипак удала, да не буде Паулинин муж већи господин него њен, јер онда би до те незгоде могла доћи да би у једном истом друштву могла Паулина у прочељу седети као госпођа, а госпођа Макра као полумати сниже, а то би јој тешко пало.

Госпођа Макра и Паулина седе у соби и разговарају се. Слушкињин мали синчић од пет година игра се у соби и час по провлачи се испод стола.

— Видиш, Паулина, дете се провлачи испод астала — добићемо госте.

— Мени опет десно око игра; плакаћу.

Тек што Паулина последњу реч испусти, а неко на врата куца.

— Херајн!

Врата се отворе. Напред чика-Гавра а за њиме Чекмецијић.

— Госпођа-Макро, јесте л' ради гостију! Ево мој сродник, Љубомир Чекмецијић, трговац и гвожђар из О.

— Чула сам за њега, драго ми је, рече госпођа Макра.

И фрајла—Паулина господски комплименат начини.

— Изволите сести.

Гости седну. Госпођа Макра нешто Паулини намигне, те она изиђе.

— Па, како сте, госпођа-Макро? Ал' вас давно нисам видео! Видим, хвала богу, сваки дан сте све лепша и лепша — изгледате као лубеница.

— И вама ништа не фали; изгледате као 'раст, па какав сте у образу леп и румен!

— Ви ђаволите! Хтели сте, ваљда, казати да изгледам као слепачка тиква, кад се смешите. Но, ништа, волим и тако да изгледам: хвала богу, здрав сам, не бих се још мењао ма с каквим момком!

— Е, та ви сте увек здрав човек били, само немојте се толико хвалити, јер ако вас чују, могу вас урећи.

— Ала сте баш ђаво, госпођа-Макро! Морате да ме пецнете. Но, сад 'одите мало на страну да вам нешто шушнем, док није фрајла Паулина дошла.

Сад чика-Гавра ухвати за руку госпођу Макру, па је води до других врата; нешто јој шапуће, да Чекмеџијић не чује.

— Но, како вам се допада мој Љуба?

— Фајн — здрав момак!

На то отворе се врата, фрајла-Паулина носи на тацни ликер, бадем и суво грожђе, па метне на сто и сипа.

— Заповедајте.

Пију ликер.

— Ал' је ОВО добар ликер, — рече чика-Гавра.

— Ово је најфинији онајзликер, — примети Љуба.

— Да ли је — прочитај!

— Нећу, не треба. Знам сваки ликер, само кад ми до носа дође!

Опет окрену други разговор, кад наједанпут фрајла отвори једна врата и нуди их да уђу у другу собу. Сви уђу. Кад је Љуба видео шта има ту, језа га чисто напада од погледа на многе лепе ствари. Ту је диван од кадиве црвене, па какво огледало, па дугачке фиранге, па сат што свира!

— Је л' ово штафирунг фрајла-Паулине, госпођо Макро?

— Тако ће нешто бити!

— Видиш то, Љубо! Толика сала, па с каквим скупоценим стварима напуњена!

Љуба блене у скупоцене ствари; тек тако опази и клавир. Онда почне се мислити где ће толико покућство у његовој соби стати, јер у великој кући, где му је гвожђарница, осим дућана има само две собе: једна гледа у дућан, а друга је преко кујне — мала, гледа у авлију, па ако уђе клавир, неће се моћи више ниједан кревет сместити.

— Изволите сести.

Диван је имао много федера и врло је набубрен изгледао. Кад Љуба на њега седне, како је потежи, тако се спустио да су му се ноге увис почеле дизати. Фрајла се морала на то насмејати. Чика-Гавра седео је већ на том дивану, па знао је како ваља сести.

— Дед свирај, девојко!

Сад фрајла седне код клавира и почне свирати. Свира неку фантазију од Талберга. Комад је тежак, врло заплетено испада. Кад је отсвирала, пита Љуба:

— Какво је било то парче, фрајлице?

— То је била фантазија од Талберга.

— Шта, фантазија! Ал' немојте нам, молим вас, фантазије свирати! Тако то бучи човеку по глави као да ће да полуди. Није чудо што га зову фантазијом. Но, молим вас, фрајлице, знате ли што српски свирати?

— Богме, не могу служити — не знам.

— Та шта не знаш! Како си ономад лепо свирала! Мораш свирати!

— Ах, мутер, без нота не знам; онда сам свирала поред слушкиње, она је лепо певала, а ја сам акомпанирала.

— Па тако исто и сад ради.

— Ах, мутер, сад слушкињу да овамо зовемо да акомпанира! Како би то било, кад је масна! Онда је то било само „пер шпас“.

— Ал', молим вас, фрајлице, кажете л' у клавиру компанирати или компонирати?

— Ах, композицион — то је сасвим друго, то је музикалише дихтунг — тако нас је клавирмајстер учио; а акомпанирен, то је кад један другоме у музици или певању — како се каже — помаже.

— Ја сам мислио да компаније само у трговаца и солдата има, ал' никад нисам знао да и музика компанисту потребује. Из тога се види да без трговине нема нигде ништа. Но, молим вас, фрајлице, ви баш не знате ил' нећете да свирате српски?

— Верујте ми, ауф мајне ере, да не знам; јер нема нота, а нисам никад од каквог кинстлера чула српски свирати.

— А зар нисте чули Корнелија Станковића како српски свира?

— Нисам, онда сам још била у инштитуту.

— А ја сам га чуо. Да видите како је то лепо — сто пута лепше него та фантазија.

— Знате, сваки има свој гешмак.

Дођу још два госта, добри пријатељи чика-Гавре; господар Пинтерић и господар Чарукцић, све сами веселаца. Госпођа Макра дала им је на знање да је ту чика-Гавра, па је и ручак јачи приправила. Сад и они седну, а фрајла опет поче неку фантазију свирати. Чарукцићу фантазија уши вређа, па кад је био крај, рече старијима да иду у другу собу.

— Та шта ћемо ми матори овде? Оставимо младеж нек се забавља, а ми хајд'мо онамо; је л'те, госпођо Макро?

— Та и боље је за вас ликер него клавир. Хајдете!

— Баш добро, — дода тихо чика—Гавра.

Сам остаде Љуба са фрајлом.

— Сад ћу вам што из „Профете“, свирати, да видим како ће вам се то допасти, — рече она и поче свирати.

Паулина свира, а Љуби је мука. Волео би се онако с њом разговарати. Срећа што је фрајла скоро довршила, јер је већ Љуба хтео да моли да даље не свира.

— Но, како вам се то допадало?

— Мало боље него пређашње, ал' опет не сасвим.

— Сад ћу вам српски свирати.

— Е, да видим!

— Шта хоћете?

— Коло!

— Дакле, коло.

— Видите да знате!

Сад поче она коло свирати, али тако збуњено, пребрзо и шепртљаво да Љуба уста криви, не допада му се. Она то примећује, па хотимице све горе и горе свира, а сама у себи смех загушује.

— Но, како вам се то допада?

— Врло брзо свирате.

Ту им пресеку разговор, зову их на ручак. Ручак је весело и у шали пролазио. Сви се шале, само фрајла укрупњена седи, па се тек подмукло потсмешкује.

Због те њене крутости често је госпођа Макра корила, али то се фрајле не хвата. Она зна да јој је покојни муж госпође Макре у тестаменту осам хиљада оставио, па јој ни брига. Но, и госпођа Макра рада би да остане сама у кући, па би је желела удати, но ипак за добру партију.

Вино је било врло добро. Све се нуткају, па пију. Чика-Гавра је седео преко од госпође Макре. Њему се очи мало засветлиле, често глади бркове и гледа на госпођу Макру. Она њега задиркује, он опет њу.

— Ал' је здрава ова паша госпођа Макра, — рече Гавра.

— Мислим, — дода Пинтерић.

— Све ти нешто зазубице расту за госпођом Макром, но немој, брате, очемерићеш се, — рече Чарукџић.

— Па шта би вам фалило! Оваки пар људи као што бисмо ми били, ја и госпођа Макра! Је л'те, госпођо Макро?

— Та да, само да смо обоје за једно петнаест година млађи.

— А шта нам фали? Ви изгледате као бубрег, а ја како какав младић.

— Баш као младић!

— Па добро, мада нисам као младић, ал' оно бар као ваш пар изгледам.

— Ту имате право.

Сад већ госпођи Макри није много требало; само да испусти Гавра какву јачу реч, па ће доста имати.

— Па кад као пар изгледамо, госпођо Мокро, а оно да се узмемо. Хајде, пођите за мене!

— Маните се тог посла! Зашто би' ја за вас полазила? Тражите ви младе! Нисте ме хтели ни кад сам млада била, што ћу вам сад?

— Ништа за то! Ја вас сад најволим. Ја не требавам младе, јер ни ја нисам већ млад, па се тако обоје можемо сложити. Хајде, пођите за мене, па Пинтерић да нам буде кум!

— Шта, ја да пођем за вас? То никад бити не може!

— А зашто?

— Знате, господар-Гавро, ако се већ имам у пакао возити, а ја ћу на младим ждрепцима онамо, а не на старим!

Сви се смеју.

— А, дакле, ви младиће тражите?

— Већ кад би' тако морала, наравно не би' старијег тражила; старог сам већ имала.

Сад се почне Пинтерић и Чарукчић чика-Гаври потсмевати.

— Видиш, како си прошао!

— Тако му треба кад је машкртан.

Чика-Гавра, да ствар забашури, намигне Чекмеџијићу да фрајлу узме на среду. Чекмеџијић га је одмах поњао, па се најпре мало накашље, да јасније говори, онада започе:

— Ви, фрајлице, нешто јако ћутите; не знам шта је то?

— Е, други нек говоре који су гости; резон је да гости говоре.

— Е, добро, ми ћемо говорити; а хоћете л' ви одговарати?

— Но, то би још био резон кад госту не би' одговарала!

— Молим вас, фрајлице, јесте ли ви већ путовања правили?

— Нисам.

— Па добро, где сте научили немачки и француски, и клавир, јер чика-Гавра каже да знате и француски.

— Научила сам у Бечу, кад сам била четири године у институту.

— Е, па то сте ви опет далеко путовали. Шта мислите, где је Беч одавде! Ја још нисам био даље од Пеште.

— Ах, Беч, — то се не зове путовање. Путовање је кад се иде нах Париз, нах Лондон, као што је наша мадам гувернант правила — то је!

— А јесте л' били кадгод у Београду?

— Нисам.

— А у Шапцу?

— Ни тамо; то је све ин Србијен, ин Тиркај, је л' те?

— Јесте; ал' не Тиркај, но у Србији.

— Ја то не могу да тако говорим — срр — брр — то је тако барбариш!

— Па ви не бисте волели те вароши и земље видети?

— Аја! Тамо је све тиркиш.

— Та и наши дедови су оданде дошли!

— И они су били тиркиш, а ми смо сад гебилдет.

— А, молим вас, какви су ти Бечлије?

— А, то је сасвим отр шос!

— Шта је то „отр шос“?

— То је „другојачије“.

— Па зашто не кажете тако? Ја сам мислио да је какав Бечлија пред вама отргао шос крило од капута.

— Ви сте смешан господин!

— Молићу, ја сам само господар. Но, кажите ми, како је тамо у Бечу?

— Ах, у Бечу! Тамо је лепа опера, па театри — комифо! Па какви штуцери! Нема ниједног без фатермердера, а то тако елегант стоји!

— Фатермердер — ја га никад не би' носио. Не може човек у њему врат мицати, па ни зато га не би носио што тако гадно име има, јер фатермердер значи оцеубица.

— Име није лепо, ал' лепо стоји; штета што се тако зове!

— А знате, фрајлице, зашто се тако зове?

— Не знам.

— Сад ћу вам казати. Мени је приповедао то један трговачки калфа, који је био у Бечу у кондицији. Један немачки студент, Не знам, у Франкфурту или у Бранденбургу, први је ту моду измислио. Кад је дошао кући свом оцу на вакацију, приђе му да га пољуби, а отац опет њега загри; но, то парче платна тако је било јако ушкробљено да је у пољупцу с њим оца заклао.

— Екселент виц!

Дође кафа. Фрајла се дигне, поздрави госте, па оде у другу собу. Кад се кафа попила, Пинтерић, Чарукџић и чика-Гавра остану, те се опет чашице лате, а госпођа Макра титра се с њима и узима их на миндрос. Чекмеџијић устане и лагано се довуче до сале где фрајла Паулина је баш седела код једног стола, па је извадила нека писма, премеће их и чита. Чекмеџијић види нека писма, све сам фини и лепо изрецкан папир, па се приближи и узме у руке једно.

— Шта је то, фрајлице? Како су лепа писма — ваљда су љубавна?

— Дајте таки натраг писмо! То је белајдигунг да ви моје писмо дирате!

— Опростите, нисам хтео читати, но само да ви— дим какав је то леп папир; на њему су лепа голубићи намалани!

— То не сме нико видети!

Сад и Чекмеџијић седне, па фрајлицу због писма задиркује. Видило јој се из очију да се Паулина једи, и само најмање што још да каже Чекмеџијић, одмах ће зло бити. Чекмеџијић је имао подуже ноге, и премда је даље од фрајле седео, није могао опасност даље избећи. Да пружи ногу — ал' некако случајно, његове чизме врх додирне фрајли од ноге мали прст, баш где је жуљ имала. Фрајлица ђипи и изиђе напоље. Чекмеџијић остане сам. Чуди се, диви се, не зна шта је фрајлици да га тако остави. Уђе у другу собу сав снужден. Госпођа Макра пита га зашто се са фрајлом не забавља. Чекмеџијић јој каже да је фрајла побегла из собе, а не зна зашто. Госпођа Макра изиђе напоље да потражи Паулину. Нађе је у кујни уплакану.

— Шта је теби, Паулина?

— Е, шта ми је, да знате шта ми је!

— Та говори, шта ти је?

— Тај господар — како се зове — Хекмешич — тако је импертинент био, да је седео близу мене, па нема билдунга да лепо седи, па да ноге деликатно држи, него тако плумп, да ми је с његовом великом чизмом на хинераут ударио.

— Па ништа, то се тако трефило. А кад носиш тесну ципелу, па играш, не боли ли те онда још већма, па опет трпиш? Хајд' унутра!

— Молим вас, либе мутер, немојте ме тамо водити, то је човек мизерабл. Ја се не знам с њим разговарати. Он мене не разуме кад ја говорим о фортепијану, о опери; па ме још боли прст. Молим, оставите ме ту!

— Кад нећеш да уђеш, што ти драго!

Госпођа Макра била је паметна женска. Није је натеривала; знала је да то ништа не помаже, јер је Паулина размажена. Она је није хтела давати у инштитут, али

покојни је тако хтео, па сад што му драго. Госпођа Макра се врати у собу, па забашурује целу ствар.

— Неће да уђе моја Паулина. Знате, у том врашком институту научила је на мидер. И сад је јако утегнута, па јој је позлило.

— Ал зашто је тако истрчала? — запита Љуба.

— Кад јој је врло мучно било.

— Хајд', Љубо, седни овде с нама па пиј; а ви, госпођо Макро, седите до мене!

— Нећу поред вас, бојим се; сешћу овде поред Пинтерића.

— Видиш, Гавро, да мене госпођа Макра волије него тебе.

— Не би' рекао!

— А како ја стојим код вас, госпођа-Макро? — запита Чарукџић.

— Шта ми је до вас, ви сте ожењени!

— Ја немам жене. Видите, госпођа Макра мене воли, — упадне чика-Гавра.

— Та, већ знамо како те воли кад је казала да се не би на таквим маторим ждрепцима возила! — рече Пинтерић.

Док је Пинтерић ово говорио, чика-Гавра је устао са своје столице, па га је отерао са његова места да може поред госпође Макре сести.

— Иди, торњај се одавде, ти и онако госпођу Макру сваки дан видиш, ал' ја ретко. Зажелео сам се видети је.

Кад је чика-Гавра Пинтерића истиснуо, сео је врло близу до госпође Макре, тако да се столица о столицу почела чешати. Чика-Гавра је и онако био румен у образу, а сад, после ручка, био је сасвим црвен, а очи му се светле. Госпођа Макра гледа га па се подмукло смеши, а чика-Гавра глади бркове, па све изврће очи на њу. Започне јој курисати:

— Ал' сте још и сад лепи, госпођа-Макро!

— Молим вас!

— Више вредите него ма каква девојка!

— Немојте ми баш тако ласкати!

— Верујте ми, што год говорим, из срца говорим. Ви ми лежите на срцу — баш ми лежите на срцу као какав шаранчић, па се по њему праћкате, зато ми срце нема мира.

— Ха, ха!

— Немојте се смејати! Ја искрено мислим. Зато би' молио да дођете са мном у другу собу; имам се с вама нешто важно разговарати.

— Можете и овде све казати.

— Нећу да ови чују.

Чика-Гавра је све то шапћући говорио. Његова компанија је међутим пила и певала.

— Дакле, да вам кажем?

— Можете.

— Ја сам дошао да вас просим.

— То је лепо.

— Дакле, хоћете ли поћи за мене?

— Нећу.

— Ал' зашто?

— Нећу да се удајем.

— Дакле дајете ми кошар?

— Кад нећу да се удајем, то није за вас кошар.

— Ал' ми дајте бар најмање надежде.

— Какве надежде?

— Да се још промислите, па онда да ми јавите.

— Добро, само ми дајте дугачак термин на промишљање.

— Месец дана.

— То је мало — годину дана!

— Е, та ви се само шалите са мном!

Госпођа Макра се смеје. Чекмеџијићу дуго је било време. Није му било ни до пића, ни до чика-Гавриних ђаволија. Видео је да овде нема ништа, па није рад да губи време. Наједанпут прекине чика-Гаврин разговор.

— Хајд'мо, чика-Гавро, време је већ!

— Та чекај још мало.

— задоцнићемо се. Ја морам ићи, имам слабог момка у дућану, а муштерија много, — рече Чарукџић.

— Идем и ја. Чивутин ми обрекао да ће у ово доба доћи да купује вино.

— Хајд'мо!

— Хајд'мо!

Чекмеџијић је особито наваљивао, па мора и чика-Гавра. Сви се дигоше. Најпре оде Пинтерић и Чарукџић, почем се са чика-Гавром и Љубом опростише. Сад се опет Љуба и чика-Гавра праштају. Пи— тају за фрајлу, но она не може доћи. Каже слушкиња да јој је зло, лежи.

Лепо се опростише и одоше. После по сата је Чекмеџијић са чика-Гавром на путу.

Госпођа Макра задовољна је била са друштвом; бар се насмејала, узела је чика-Гавру на миндрос. Оде Паулини да види шта ради. Паулина лежи на дивану.

— Шта ти је, Паулина?

— Имала сам мале кренфне.

— Ал' сад ти је добро?

— Сад ми је лакше; само што се кренкујем. Такав мизерабл човек па мене критизира! Ко је тај Хекмешич, је л'те мутер?

— Он је трговчић из О.

— Мутер, па то је крајзлер!

— Та бакал; па има нешто гвожђарнице.

— Ал' је то унгебилдет човек! Па кад говори, све дува. А зашто је дошао?

— Дошао је да те проси.

— Ах, унфершемент! Ја за крајзлера да пођем! Кад сам била у Бечу код мадам, па кад идем па променаду, а мене барони са лорњет гледају; а кад се са мадам разговарају, они кажу: Тоз ис а хибше грихин! А тај крајзлер имао кураж са мнош се разговарати? Да сам знала, не би' му на фортепијано свирала!

— Шта ћеш му, кад си му се допала. Видиш, онај други трговац опет мене проси.

— И то је масивер керл. Је л'те, мутер, неће више доћи?

— Па нека дођу. Како су дошли, тако ће и отићи!

— Ја идем на лустрајз, ако они дођу.

Тако су се госпођа Макра и фрајла Паулина разговарале, и у том су се сложиле да се не удају за чика-Гавру и Чекмеџијића.

Чика-Гавра и Чекмеџијић путују. Чика-Гавра је имао нешто мало у глави, али се нешто мало ка колима испавао, па је опет као и пре.

— Шта је Љубо, јеси л' се ти испавао?

— Нисам могао од мисли заспати.

— А јесам ли ја дуго спавао?

— Тако један сат.

— Па кажи ми како ти се тамо код те удовице допада?

— Никако! Кад сам био с њом у сали, наједанпут је ђипила као помамна, и више је нисам видео.

— Дакле, нема ништа?

— Ни разговора.

— А Зашто?

— Прво, ја њу нећу, а друго, она мене неће; а и није за мене; њој да је какав барон. Шта мислите, чика-Гавро, баш да пође за мене шта би' ја с њом радио? Где би' клавир и та канабета пометао? Па ко би тој моде настачио? Ваљда са они' њени' осам хиљада шајна? Шта је то? Па неће ништа да ради; руке су јој бледе као у мртваца; а чуо сам да се такве саме ни очешљати не знају, него и за то плаћају. Па онда, та не би хтела за тезгом стајати!

— Та већ то је најмање. Кад би ти она жена била, морала би; ја би' њој већ фантазију истерао.

— А ако, опет, не би хтела, а она би се развенчала, па би пропало и моје и њено. Нећу — нећу!

— Па добро, нико те не сили; ал' тек ниси се кајао што си дошао; бар си се са нобл фрајлом забављао.

— Шта ми је до тога! Волео би да није тако нобл и високорођена. Кад би' имао тако учену жену, ја би' мислио да имам фишкала за жену. Ја не знам зашто дају сиромашне девојке у инштитут. Онде се науче баронском животу, па кад дођу кући а оне се збуне, не знају живети као што се код куће живи. Барони не долазе да их узму, јер барони и баронски мираз траже, а не неколико хиљада шајна. Такова треба да има толико да сама од свога новца слугу, коње и каруце држати може. Е сад, кад је барон неће, како ће је газда човек узети, кад цео њен мираз за две године на њу потроши. А кад нестане, а онда — дед' развенчај се! Зато се слабо и удаје таква фрајла, јер нема за њу младожење. Богат и велики господин неће њу, а она опет неће малог. Ја кад би' имао кћер, васпитао би' је по свом реду, да може и за мањег човека поћи.

— Ал' кажу да се у инштитуту тако изуче да после никад пропасти не може. Кад су изучене, у нужди могу и учитељке бити.

— Све је то лепо. Евала учитељкама! Ал' васпитати се баронски па спасти на учитељку! Да сам женска, волео би' да су ме за занатлијиницу васпитали.

— Мани се тога Љубо; сад ти мени кажи како сам се ја онде владао?

— Добро; ви сте онде добро познати.

— Јесам ли имао више у глави?

— Јесте, ал' се није баш јако познавало.

— А Макри нисам се ништа замерио?

— Ни најмање; све се церекала кад сте јој шапутали.

— Та знам, мора она мене радо имати, кад ме је још девојком добро гледала! Мора она још моја бити!

— О том, чика-Гавро, немојте рачун водити; она се с вама само титра.

— Није баш ни тако! Знам ја њу; ђаво је ова; само се чини тако, да ме лакше улови. Та, можеш мислити, кад ти већ казати морам, кад ме је девојком волела како не би као удовица?

— Тој је давно било; уз то, нисте је узели што је сирота била; сад је богата, сад она друге тражи. Видим ја!

— Остави ти то мени, стари сам ја врабац! Само то хоћу да знам — дакле, није се на мени јако познавало?

— Онако — како да вам кажем — упола сте били.

— Ал' сам се паметно разговарао?

— Смешно; али нисте џандрљиви били.

— Све ће добро бити.

СТИГОШЕ већ у О. Љуба каже чика-Гаври да ником ништа не говори, да се што не прочује. — Чекмеџијић ради свој посао по обичају.

После месед дана пуче глас да ће на пролеће бити прстен фрајле Јулке са нотарошем Ружичићем. Љуба се том јако зачуди. Јулка и њена мати саме су то разгласиле биле да би још већма Чекмеџијића узбудиле, а испод руке давале су на знање Ружичићу да се Чекмеџијић једнако намеће, но ако ће што бити, а оно што пре да предвари Чекмеџијића. Но, да не би Чекмеџијић због таквих гласова одустао, требало га је лепим речима обвезати; зато је Јулка ово писмо Чекмеџијићу писала:

Драги господар Чекмеџијић!

Ми смо, хвала богу, сви здрави. Ја то исто мислим што сам мислила кад смо се растали, и надам се да и ви ваше мњеније нисте преиначили. Ма какове противне гласе чујете, немојте ништа веровати, јер ја ћу задату реч одржати. До једно шест недеља очекивамо вас. Желећи добро здравље и стрпљење, остајем ваша . . .

Ј-ка

Кад је Чекмеџијић ово писмо прочитао, није му се допадало што Јулка тако дугачак термин даје, па јој одмах овако отпише:

Љубезна фрајла Јулка!

Ја сам, хвала богу, здрав, и молим се богу за ваше здравље. Мени се врло допада што пишете да ћете вашу реч одржати, само ми то једно не иде у главу што толики дуг термин правите. Ја би' волео да је што накраће. Зато ја ћу бити слободан, па ћу до две недеље сам са мојом сопственом персоном к вама доћи, а донде љубим госпођи мамици десницу и поздрављам брата Јоцу и фрајла-Милку, и остајем вама —

до гроба веран

Љуба Чекмеџијић

Кад је фрајла Јулка ово писмо прочитала, мало се поплашила, јер је већ пре тога лепа писма Ружичићу писала и звала га да до десет дана дође. Мисли, не зна шта да ради.

Тих дана Чекмеџијић оде у В. Ту се састане са Ружичићем. Разговарају о фрајла-Јулки. Чекмеџијић каже Ружичићу да је са њом сасвим начисто. Покаже му њено писмо. Ружичић се тек насмеши, па извади из џепа један пакет писама, те их Чекмеџијићу показује.

— Видиш, ова писма су од фрајла-Јулке. Читај само ово последње што ми је пре пет дана писала.

Чекмеџијић отвори и чита:

Дражајши мој!

Откако те нисам видела, немам мира ни дању ни ноћу. Покажи се већ једанпут, ако имаш искре милости у срцу, јер ми је свет без тебе пустиња. Ако што чујеш за Чекмеџијића, немој ништа веровати, ми само шалу с њим проводимо; треба ми такав неотесан грк! Знаш да сам ја увек за воспитање и карактер давала. Ох, дођи ми, дођи, јер ће се иначе мој живот прекинути . . .

Остајем твоја до гроба —

Ј-ка

— Но, то је лисица! Шта је мени писала, а шта теби сад пише. Не требам је!

— Видиш, брате, да те вуче за нос!

— Нећу више ни да знам за њу. А хоћеш ли је узети?

— Нећу. Ја до две недеље правим прстен са мојом милом.

— Е, кад је тако, и ја се враћам кући, па ћу другу тражити.

Чекмеџијић се није хтео задржавати, но љутит се врати кући.

Ружичић је свуда приповедао шта се догодило са Чекмеџијићем. Јулка чује да се Чекмеџијић са Ружичићем у В. састао и да су један другом њена писма показивали. Плаче, тужи се матери. Госпођа Перса Першуновићева не седи далеко, па све дочује шта се ради између фрајла-Јулке и Чекмеџијића. Оде госпођи Нерићки да Љуби намести кревет. Оговори га да је он покудио Ружичићу фрајлу Јулку и да је свуда оговара. Госпођа Нерићка је била мало оштроконђа, па је врло грубо писмо Чекмеџијићу писала, у ком му отказује свако познанство. Чекмеџијић, истина, није смео то писмо ником показивати, него га је свега поцепао; али, већ је и онако сасвим спрам фрајле Јулке охладнео те се опет за другу справљао. Њега су, истина, узели били на миндрос, ал' и фрајла остаде у поштеној платки.

Љуба се опет са чика-Гавром договара куда ће сада. Већ му се досадило толико путовање, па нигде ништа.

— Шта ћемо сад, чика-Гавро?

— Тражимо опет 'дегод.

— Ал' сам већ свуд на глас изишао. Не би л' боље било да идемо куд даље, где ме не познају?

— Па куда?

— Да идемо у Србију, у Београд.

— Па шта, у Београд да се жениш?

— А зашто не?

Чика-Гавра се смеје.

— Неће онде ниједна за тебе поћи.

— Зашто?

— Казаће ти: „Нећу за Швабу!“

— И то је истина. Чуо сам већ од других таково што. А мени се баш допадају Београђанке. Био сам једанпут у Београду, па сам их видео. То је давно било, па сад, додуше, не знам како је онде, осим што у новинама читам. А и са миразом не знам како би' прошао, јер су здраво штедљиви, а ја без новаца не могу. Баш ми сад паде на памет да сам једанпут у београдским новинама читао где неко објављује да га његови пријатељи од посете на његов имендан поштеде. Таково још нигде нисам читао.

— Е, можеш онде сваки дан читати и то где отац сина, а син оца за распикућу проглашује. Но, мани се сад тога, па да идемо овамо гдегод ближе.

— Куда?

— Знам два места. Једна у Ц., а друга у Ш. У Ц. једна стара удовица, госпођа Калајићка, има јединицу кћер Варвару, тако око триест година, премда има сплеткаша који кажу да је и преко четрдесет, али то није истина. Та је богата. Да видиш само како је шмукирана! У Ш. седи господин Гледић који има под своје једну рођаку, фрајлу— Марту. Она је прилична девојка, радна и паметна, да се ма с ким разговарати може. И године су јој таман за удају. Поред ње ће се нешто новца дати, али колико то не знам, видићемо.

— Не браним. Дакле, хајд'мо! Али да идемо једним путем на оба места.

— Наравно.

— И то нека ми буде последњи пут. Ако се сад овом приликом не оженим, ил' се нећу више женити, ил' ћу узети какву стару удовицу ма од педесет година, само ако је богата, јер ми већ, верујте, чикаГавро, те просидбе досадише. Дакле, спремимо се.

Оставимо их нека путују.

Фрајла Варвара размеће карте, хоће л' какав младожења доћи. Гледа у карте. Карта помишљенка, младожења — тиквени долњак, лежи у среди; над главом његовом је црвена дама — фрајла Варвара; одмах до црвене даме црвен кец, а до тиквеног долњака црвена десетка; то значи: младожења долази у кућу да види фрајлу, а новаца или доноси или иште. Варвара мисли да је свакојако добро, јер ако донесе, биће више; ако иште, има доста мираза.

Већ три пута размеће карте, али опази кроз пенџер два страна на колима. Фрајла Варвари поче срце куцати. Спреси карте и гледа кроз пенџер: хоће ли скоро изићи из бирцауза где су сврнули. Један прост момак иде из бирцауза управо Калајићкиној кући. Мати је баш у кујни.

— Добардан, госпођо!

— Бог ти добро дао! Које нам добро носиш?

— Та, добро вам носим, фајн ђувегију са проводацијом. Припремите ми алвалук, ако буде што.

— А какав је то ђувегија?

— Фајн; могао би врајли син бити. Знам да се она неће кајати, а ни он, јер блага имате доста.

— А откуд ти тај глас?

— Послали ме да вас питам могу ли доћи да виде врајлу.

— Могу одмах, ал', опет, нек изволе за по сата доћи, док се мало приправи. А теби ево мало ракије, па ако добро испадне, добићеш чизме.

— Ал' је ово добра ракија! Дакле, сад збогом! 'Вала! Дабогда срећно!

Мати уђе у собу.

— Девојко, приправи се, долази младожења, до по сата ће овде бити.

— Ју, мамице, зашто нисте казали до једног сата! Шта мислите, док мало образ уредим и друге хаљине навучем!

Фрајла Варвара се на врат на нос приправља. Оде у другу собу, свуче се, па на огледалу образ дотерује; затим обуче другу хаљину, метне ланац на врат, бразлетне, прстење, па онда оде у велику собу и стане сасвим обучена пред огледало. Ту намешта уста. Сад их мало јаче скупи, сад опет попусти, па се мало смеши, а очима изврће да поглед угоди. Напоследку се сасвим намести, па устима ни да макне. Мати спусти фиранге да, бајаги, сунце не упира.

Чекмеџијић и чика-Гавра већ долазе Чекмеџијић каже чика-Гаври, ако овде ништа не буде, да одмах у Ш. иду. Куцају на врата. Уђу.

— Ми смо тако слободни — опростите — ово је мој рођак Љуба Чекмеџијић, трговац и гвозђар; мене већ познајете.

— Драго нам је.

Када је фрајла Варвара казала: „Драго нам је“, устима готово ни помакнула није, боји се да јој се зуби не виде, јер су врло рђави.

Чекмеџијић и чика-Гавра на понуду седну, мати изиђе и донесе ракију, а фрајла нуди госте.

— Заповедајте! — рече тако слабим гласом као кад се жмуре игра, само да не поремети уста.

Чекмеџијићу се нешто мрак чини у соби. Фиранге су, истина, биле танке, беле, ал' опет му је нешто мрачно; рад је фрајлу при сунцу видети. Чика-Гавра нешто шапуће са матером, те с њом оде у другу собу. Чекмеџијић ову прилику улучи да дигне фиранге.

— Опростите, фрајлице, мени је овде нешто мрачно; знате, кад се са светлости уђе.

— Ја, опет, најволијем кад спустим фиранге, јер како ме сунца зрак ухвати, одма' поцрним.

— Е, имате финију кожу.

Сад је тек Чекмеџијић видео како фрајла изгледа. Кожа на образу збркана, нафарбана, сува — да је додирнеш шуштала би; зуби рђави. Фрајла Варвара је негда лепа девојка била, али је много избирала. Мати јој је увек говорила: „Изирај, сине мој, ти си јединица, а имаш мираза доста, можеш се удати кад год хоћеш“. Да је млада, не би ни гледала на Чекмеџијића, а сад њу Чекмеџијић мери и броји јој боре на образу.

Разговарају се. Чекмеџијић се нешто хладан и поносит показује, а њој очи од радости играју. Он једва чека да чика-Гавра дође. Напоследку, ево их. Мати погледа на девојку, па с њом у другу собу оде; остане Чекмеџијић са чика-Гавром. Чика-Гавра каже му да се препоручи, јер је матери дао на промишљање два сата. Мати и кћи врате се. После кратког разговора гости се препоруче и оду. Мати пита кћер како јој се

младожења допада. Она вели да је задовољна, само да се једанпут уда. Чика-Гавра се, опет, са Чекмеџијићем у бирцаузу разговара.

— Дакле, знаш шта је у ствари? Мати каже да она пристаје, а нада се да ће и кћи пристати. Шта мислиш?

— Само да је мало млађа. Но, већ кад је тако, да видимо шта ће бити. Шта даје мати поред ње? Ја би' био задовољан да дâ поред сваке боре њеног образа по хиљаду форинти.

— Мати каже да новаца, док је жива, не да, нити добро из руке пушта. Она вели њена је кћи јединица, па ће и онако све наследити.

— А засад не даје ништа?

— Ништа, но жели да јој зет у кућу дође, па њено добро да надгледа, а после њене смрти је од кћери господар. Пристајеш ли на то?

— Не пристајем.

— Дакле, шта желиш, говори, јер морам јој одговор однети.

— Кажите јој да ћу узети њену кћер ако дâ поред ње одмах пет хиљада, па ма код њи' седео; и, осим тога, да ми пишу, ако би кћи без деце умрла, да сам ја наследник. На друго не пристајем.

— Кад је тако, идем да јој јавим.

Чика-Гавра оде Калајићки и најпре се самој њој јави, а ока опет кћери Варвари саопшти. Фрајла Варвара страшно се расрдила кад је чула да њу Чекмеџијић хоће само за њено благо да узме, а не из љубави. Сад неће да зна за њега, но одмах поквари уста и скине хаљину, ланац и бразлетне. Мати јави чикаГаври да девојка не пристаје. Чика-Гавра се препоручи, обрече се да ће у још важнијем послу доћи, па оде и однесе Чекмеџијићу глас. Чекмеџијић неће да чека, него хита у Ш.

— Дакле, и овде није ништа!

— Та ко би се тако везао? Баба може још и дваест година живети, па да оседим као њих'ов слуга и да ми деле крајцару! Познајем ја таке старе јединице; те знају на памуку крв сисати. Кад неће као што ја хоћу, нећу никако.

— Ништа, добра ће она бити за чика-Гавру. Ако ми не испадне за руком код Макре, а оно фрајла Варвара не сме фалити.

Тако се на путу разговарају, час о старој фрајли, час опет о фрајли Гледићевој, коју Чекмеџијић још никад није видео.

Да видимо како стоје ствари у Гледићевој кући. Господин Стева Гледић човек је око педесет година, но још угледан. Прошао је и он, као и многи, кроз разне незгоде живота; имао је имања, па је пропао, па се опоравио, и сад га у околини држе за доста имућна човека. Гостољубив је био и пријатељи његови радо су му кућу посећивали. На лицу би му читао доброту, и доиста био је добар, али опет више је добар изгледао него што је био. Гдекоји су га за врло безазлена држали, али, управо, био је препреден. Где му је од користи, показивао се да је простране руке, али је у срцу циција прве класе.

Госпођа Евица Гледићка има око триест пет година; прилична је, особито удесно се зна облачити. Памети је оштре, језика углађена, кад говори, мислиш мед јој из уста тече; али, у срцу јој лежи сама пакост и сујета. Неко је казао да је човеку језик дат да њиме мисли сакрије своје. Ако икоме, то је доиста госпођи Евици језик за то дат. Својим лицемерним начином у први мах сваког је задобити знала и не једног је жедног преко воде превела. Но, ко се често с њом састајао, тај је мало помало приметио лукавство из њених речи и из црта њенога лица. Госпођа Евица је имала ту слабост да је радо била проводациница. Срце и душа јој је било женити и удавати. Она је тим себи кредит правила. Свет је њу познавао, па која је мати имала кћер, или сина за женидбу, та јој је морала ласкати, јер благо оној коју госпођа Евица похвали, а тешко оном кога она покуди! Ако је госпођа Евица с каквом кућом била у кавзи, а у интересу јој је да се помири, а она пусти тек издалека да има ваљана младожењу за кћер, или фину девојку за сина, па је одмах циљ постигла. Реч пак држати, на то није много давала.

Фрајла Марта је била црномањаста, фина девојка, тако око двадесет година, једну годину више или мање. Била је умиљата, разговорна, отворене памети, и сваки је радо у њеном друштву био.

Но госпођа Евица није њу баш најволела. Једва је чекала да се једаред уда, да би остала сама у кући; јер премда је Марта целу кућу водила, опет је госпођа Евица хтела да се зна да је она свуд на врху; а овако, док је Марта ту, сваки каже да она кућу води.

У кући је било све чисто и у реду. Истина, није било по собама покућство по најновијој моди, али је све било пуно; видело се да је кућа масна. Три велике собе, све пуне, свуд кожна канабета и столице; кујна пуна бакра; башта велика; велика штала пуна коња и крава; авлија пуна сена и сламе. Види се да нема ни у чем оскудице. У првој соби што је са сокака велико је од коже канабе; над њим виси старинско, али лепо огледало; сто није нов, али је леп, од ораховине; на орманима шоље поређане; кревети лепо намештени; у соби хладак, јер су фиранге увек спуштене, па ниједне муве нема.

Баш је недеља, после подне око три сата; собе и кујна су у реду. Господин Гледић отишао је да се прође, госпођа Гледићка у трећој соби мало лешка, а шта ће сад сама фрајла Марта? Не зна куд да иде, а мало је уморна, па и она у предњој соби на канабету прилегне.

Међутим, Чекмеџијић и чика-Гавра већ су близу Ш. Чика Гавра учи Љубу како да се код Гледића влада.

— Овде, Љубо, мораш јако пазити. Гледић је човек озбиљан, господска изгледа. Гледићка је ђаво, пронице ти у срце; само гледај код ње у вољу да дођеш; код њега је лако. Па, онда пази како ћеш пред девојком говорити, јер није проста, и само углађен човек јој у очи пада.

Дођоше у Ш. Терају у бирцауз. Преоблаче се. Чика-Гавра већ је готов. Малочас и Љуба је опремљен. Ко их год види, мора рећи да иду да траже девојку — тако парадно изгледају. Љуба турио белу мараму у стражњи џеп, па извукао крај мало напоље, искашљава се. Он с леве, а чика-Гавра с десне стране, иду управо кући Гледићевој. На путу нешто се груди стешњавају Чекмеџијићу, срце му лупа, збуњен је, не зна ни сам шта му је. Као да га овде нека особита судба чека.

Уђу у кућу. Никога нема. Куцну на собна врата, нико се не одзива. Чика-Гавра отвори врата да види има ли кога у соби. Марта ђипи са канабета.

— Добро јутро, фрајлице! — поздравља Чекмеџијић. Било је после подне, и Чекмеџијић доиста није хтео тим фрајлицу да осрамоти, но видели смо га да је мало збуњен; тако исто кад је дошао до собних врата, чистио је ђонове, премда ни најмање блата није било. Како је фрајла Марта са канабета ђипила, отрчи к вратима, па тек што је казала: „Молим, изволите се мало претрпети”, истрчи напоље. Срећа њена што су фиранге спуштене биле!

— Шта ћемо сад, чика-Гавро?

— Ништа. Ја сам са Гледићима познат. Колико сам пута ја код њега у гостима бивао. Почекаћемо. Девојка није била приправна, отишла је да се обуче.

— Али је овде мрак; хоћу ли дигнути фиранге? Неће ли и овде бити као и код фрајле Варваре?

— Овде је сасвим друго, видићеш; ал' фиранге не дирај, јер ће казати да ниси васпитан.

Ту уђе госпођа Гледићка.

— Опростите што сте нас овако нашли. Ноћас смо имале доста посла, па легле да се мало одморимо.

— То смо ми онда рђаво дошли.

— Боже сачувај! Изволите само сести. Мој Стева неће се дуго бавити, мало је ишетао, али сам га већ звати дала. Но, откуд за нас та срећа? — Молим, само да фиранге дигнем.

— Е, сад да видимо! Ми се већ знамо, а ово је Љуба Чекмеџијић, трговац, гвожђар, и има две куће у О.

— Драго ми је особито.

И Гледић се већ вратио.

— А, драги Гавро, откуд ви? Драго ми је!

Љубе се, а Чекмеџијић се клања.

— Ово је мој рођак, Љуба Чекмеџијић, трговац у О.

— Драго ми је.

— Сад ти, Стево, забављај госте, а ја идем. Опростите!

— О, молимо!

Гледићка је изишла напоље и наредила да се фришко ниво донесе. Дотле се и Марта обукла. Гледићка дође к њој, па и сама хаљину облачи, јер је имала само кућевну одећу.

— Марта, да знаш да су ово просиоци.

— И ја би' рекла, јер су тако улицкани.

— Ђаво, браца Гавра! Давно већ говори да ће ти младожењу довести.

Обадве, лепо обучене, иду у кујну. Онде је већ вино на служавнику приправљено. Марта иде напред, носи вино, а Гледићка јој отвара врата. Гледићка седне близу чика-Гавре, а фрајла Марта између ње и Чекмеџијића.

— Какав је био пут, није се прашило?

— Дobar је, још нема много прашине.

— Хајд' да се куцнемо!

Гледић на једну страну разговара се са чика-Гавром, а Чекмеџијић са Гледићком и фрајла-Мартом отворио диван на другу страну. Гледићка свуд око баца и на обе се стране у разговор меша. Донекле се тако разговарају, онда устану женске да вечеру приправљају. Међутим се људи разговарају и пију. Каткад се Гледић са чика-Гавром заговори, а Чекмеџијић се донде мисли како му се девојка допада. Није ружна, узеће је ако му је даду и ако добије новаца поред ње. И Чекмеџијић, мало помало, већма пристаје уз обојицу, па с њима пије. Види Гледићу из очију да ни најмање не замера, ма колико пио. На такав начин до вечере сви троје прилично се одобрвоље.

Ево и вечере. Јела — не могу боља бити! И Марта и Гледићка трудиле су се да све што боље зготове. А и вино је особито. Дође и до певања. Гледићка врло лепо пева, па с тим људе тек већма узбуђује. ЧикаГавра не може више да одоле.

— Та нема вам пара, госпођо! Хајд' што сте леви, ал' кад певате — е, онда ми све срце игра!

— То ми је баш мило кад могу своје миле госте веселити.

Кад је Чекмеџијић видео како је добра госпођа, почне и сам из срца певати, као да је код куће. Гледићка га хвали како лепо пева, а он да искочи из коже од радости.

Тако после поноћи устану. Гледић не пушта их никуд, ту ће преноћити. Чекмеџијић и чика-Гавра нису се ништа разговарали пре спавања, но одмах су легли. Вино је било јако, а на путу мало иструцкани, па једва чекају да спавају. — Ујутру први устане чика-Гавра, па буди Чекмеџијића.

— Море, Љубо, устај! Знаш, да не кажу: „Гле младожења, па како доцне устаје!”

Љуба се буди, тре очи.

— Ала ми је тешко устати! Како сам се одучио од раног устајања, и то све откако сам се дао на женидбу! Пре тога сваки дан већ у четири сата сам отварао дућан, а сад ваљда већ има и осам!

— Тако ће што и бити. Дед' устај!

Љуба устаје.

— Већ ми се досадио тај битанглук. Гледајмо да што пре свршимо, ако има што бити. А ако не буде, идем кући, па ил' се нећу женити, ил' се до по године нећу маћи од куће.

— А како ти се допада синоћ то вино? Је л' да је добро?

— Та добро је било и вино и јело, а и оне саме; само већ да што пре свршимо.

— Па ћемо пробати!

— Ви, како устанете, најпре се разговарајте с њим насамо, па ако устреба, а ви ме зовите; ја ћу донде овде остати.

Чика-Гавра изиђе. Гледић је већ у авлији, прегледа економију. Сада се по авлији њих двоје шетају и разговарају, а све о Љуби и Марти. Гледићка и Марта већ су сасвим обучене. Гледићка зове Марту у трећу собу да се с њом разговара.

— Шта мислиш, Марта, како ти се допада Чекмеџијић? Кажи право, имаш ли вољу за њега?

— Онако, види се добар момак, искрен. Није баш од најновијег света, ал', опет, види се да је отворен. Управо да кажем да никакву љубав спрам њега не осећам, али мислим моћи ће се трпети.

— Како се не би могао трпети! Видиш га како је здрав и једар — тај јектику добити неће.

— Види му се по рукама да ради.

— Па баш зато! А што кажеш да није од најновијег света, пролупаће се поред тебе. Дакле, кажи, ако хоћеш.

— Не браним. Ја ћу поћи за њега.

— А ти остани при том. Сад се напољу Стева о том са Гавром разговара. После ћу опет ја Чекмеџијића ухватити, па ћемо још данас све свршити. Сад гледај посао.

За женским дође Гледић И чика-Гавра у исту собу. Гледић зове жену те се сви троје разговарају. Чика-Гавра се погађа. Гледић даје хиљаду шајна и леп штафирунг, а Чика-Гавра иште две хиљаде. Не попушта ниједан, али опет надају се да ће што бити. Гледић зовне Марту и пита је: би ли за Чекмеџијића пошла? Она пред чика-Гавром каже да хоће, па се опет уклони.

Фруштук је готов; зову Чекмеџијића. Сви су у скупу. После доручка прва устане Гледићка.

— Господар Чекмеџијић, изволите са мном да вам нешто покажем.

Чекмеџијић устане и оде са Гледићком у трећу собу. Марта такођер изиђе. Чика-Гавра и Гледић погађају се. Гледићка Чекмеџијића посади на канабе, па и сама поред њега седне.

— Узмите за искреност што ћу вас сад питати. Како вам се допада наша Марта?

— Прилично.

— Тако исто и она о вама каже.

— Мило ми је!

— Чула сам да бисте је ради узети. И она би радо за вас пошла.

— Ја не браним; само, опростите ми, морам искрено казати, како стоји са оним без чега се у садашњем свету слабо ко жени?

— Разумете мираз?

— Погодили сте.

— Наша Марта има хиљаду шајна, и то одма' готови'.

— То је мало; јако сам се истрошио.

— Ал' има леп штафирунг, и то вреди хиљаду.

— То је све лепо; ал' волео би' да још штогод има; ја имам више.

— Ал' ћу вам још штогод казати. Ми немамо деце. Немојте мислити да ви узимате какво сироче које никог нема. Она је наше дете, ми се само за наш род трудимо, па опет ћемо се, чим се може, помагати.

— То је већ што друго. Молим вас, дакле, ви немате деце?

— Немамо.

— Ал'можете имати. Шта мислите, ви сте још женска у најлепшим годинама, па лепа.

— Молим вас, немојте ми шмајхловати.

— Ја само истину кажем. Дакле фрајла Марта нема ни брата ни сестре?

— Има још једног брата, још је млад, — фини младић, врло изображен, — говори француски, па тај неће данас сутра ником на терету бити, изучио је школе.

— Тај неће на штету бити, штавише, учен човек, може од њега свашта бити.

— Па, видите, још штогод да вам кажем. Наша Марта је тако васпитана да може целу кућу сама водити, и покрај тога, што се њеног разговора тиче, може међу најизображеније пристати. Њу су многи просили, и богословци, и какви нотароши из околине, па није хтела поћи. Ви ћете срећни с њом бити.

— Молим вас, доста ми је; ја ћу је за вашу љубав узети; ал' и то исповедам да новци буду пре венчања готови.

— Новци су већ готови.

— Е, сад, ако изволите, а ви 'одите са мном да им јавимо.

Оду у собу где су Гледић и чика-Гавра .

— Ми смо већ свршили, — рече Гледићка радосно.

— Хвала богу! Браво! — повичу Гледић и чикаГавра.

Сад дозову и Марту, па је питају хоће ли за Чекмеџијића поћи, да каже искрено.

Она каже да хоће, а и Чекмеџијић то исто каже.

— Дакле, ако неће противно бити, а оно да буде одма' данас прстен, — рече Гледић.

— Може бити, само молим, рад сам и ја са Љубом једну реч насамо прословити.

— С драге воље.

Сви оду у другу собу, само остану Чекмеџијић и чика-Гавра. Љуба каже чика-Гаври да је задовољан. Приповеди му све, па напоследку и то дода да му се већ досадило друге партије тражити.

И чика-Гавра на све пристане, те зове остале унутра.

— Изволите, ми смо готови.

— Дакле, јесте л' задовољни?

— Јесмо.

— Дакле, да буде данас прстен?

— Нека буде.

— А венчање?

— Ја мислим, може бити до четири недеље, — рече чика-Гавра.

— Ја држим да је то врло рано, јер премда наша Марта има већ доста спремно, ал' сам рада да још приправимо. Зато нека буде шесте недеље.

— Право имате, — упадне Љуба, који се радовао да му Марта што више донесе.

— Е, сад изволите мало проћи, а ми ћемо донде све спремити, па и попи јавити.

Мушки оду, а женске се опремају за прстен. Дође и прстену време. Чекмеџијић је имао код себе прстен, и три дуката, и све што треба, јер је све то са собом носио још од оног доба кад је код Сириџића фрајлаСавку гледао. Чекмеџијић дарива Марту и, после великог весеља, са чика-Гавром отпутује, а до шест недеља ће доћи да се венча.

Х

Чекмеџијић и чика-Гавра стигну кући. Чекмеџијић броји дане; све се боји, све мисли да ће му и то когод покварити. Али неће му то више нико покварити; јер нико се тој женидби не радује као госпођа Гледићка, што ће Марту с врата скинути, па ма ко шта говорио против Чекмеџијића, она га брани.

Кад је чика-Гавра видео да ће се Љуба оженити, покуша и он срећу. Оде код госпође Макре. Она га лепо дочека и части га. После ручка поче чика-Гавра госпођу Макру напастовати да за њега пође. Она му најпре лако каже да неће; али, кад је чика-

Гавра једнако навалио, разљути се, па га добро испраши, а он се опет на њу расрди, па оде готово ни са збогом. Управо оде к фрајла-Варвари и запроси је. Фрајла Варвара види да већ нема куда а чика-Гавра је још држећи човек, па се реши за њега поћи.

Све је већ свршено. Чика-Гавра ће доћи к њима у кућу. Фрајла-Варвара хоће да се за недељу дана уда, поред дишпензације, јер неће да се то дуже провлачи; чика-Гавра је задовољан. Фрајла-Варвара хоће да се венча ујутру у четири сата. Чика-Гавра хоће у осам; остало је по фрајла-Варвариној жељи. Венчали су се за осам дана, уз благослов, ујутру у четири часа. Осим ленда и црквењака, другога није било.

У то дође и шеста недеља, а Чекмеџијић сасвим приправан крене се у Ш. Чика-Гавра и Сока, Чекмеџијева сестра од стрица, са многим сватовима прате га.

Све је већ готово да се венчају, само још једно фали. Гледић и Гледићка хоће сјајне сватове да имају, па у гунгули заборавише да Чекмеџијићу напред морају хиљаду форинти дати. Још по часа па је време ту, а хиљаде никако нема. Чекмеџијић је немиран, једи се, гунђа, али ништа не помаже. Напослетку изгуби стрпљење, па позове на страну Гледићку.

— Молим вас, а шта је са хиљаду форинти? Ја вам искрено кажем да без тога венчати се нећу; пре ћу од свега одустати!

— О, заборавили смо, одма' ћете и' добити.

Гледићка отрчи мужу и јави му. Овај одмах дође Чекмеџијићу, па га зове у једну собицу насамо, да му написати квиту да је примио, те Чекмеџијић прими новце. Одмах је Љуба почео лакше дисати.

Док се он за новце бринуо и намиривао, донде је око невесте била Сока. Сока је приметила, кад је невеста рукавице навлачила, да она има дугачке нокте. Марта је то као из моде пустила. Сока је зовну настрану.

— Ако бога знате, отсеците те нокте, јер то Љуба страшно мрзи; ако примети, може и одустати!

— Е, драге воље, отсећи ћу.

и тако скрију се и отсеку нокте, те с тим је уклоњена била и последња препона која је могла женидбу покварити.

Оду у цркву. По часа — па је свему крај. Чекмеџијић је, најзад, ожењен.

Сватова је било сијасет. Два дана се јело, пило, певало.

Чекмеџијић, који се за време својих толико просидба никад честито напрати није смео, сад се охрабри и страшно се оклопави. Чика-Гавра је његовом примеру следовао. Трећи дан Чекмеџијић са младом и великим мамурлуком дође у О., на радост своје

матере, која већ није ни веровала да ће се њен Љуба икад оженити. Тако је Љуба циљ свој постигао: није се оженио са мање од хиљаде.

И чика-Гавра се усрећио. — А госпођа Гледићка докучила је што је желела: скинула је Марту с врата. Сад је сама.

XI

После две недеље, кад је Чекмеџијић после мамура сватовског себи дошао, стоји код дућанских врата па мисли шта га стаје све што је потрошио ради женидбе. Не може начисто да дође — велики је рачун! Уђе у дућан, седне на тезгу, узме перо и хартију, па овакав рачун прави:

„Ради женидбе купио сам кола са арњевима; да се нисам женио, не би ми требала — коштају ме четири стотине форинти.

„Кад сам ишао Савку Сириџићеву гледати, правио сам нове хаљине — излишне — могло је и без њи' бити — коштају сто форинти.

„Нов шешир — десет форинти.

„Пут онамо и натраг — петнаест форинти.

„Кад је код мене био у гостима Сириџић са госпођом Јелком и Савком — трошак пет форинти; могао сам без тога бити.

„Кад сам био у Ж. код попе, Савкиног оца — пут тамо и натраг десет форинти.

„Кад сам био да просим Соку Редићеву у С. — пут тамо и натраг пет форинти.

„Кад сам ишао са чика-Гавром у Ј. да просим госпођу Персу са шилдгерехтикајтом — трошак двадесет форинти.

„Госпође Першуновић слушкињи сам поклонио пет форинти да је за мој интерес задобијем.

„Пут за паорушу Татијану Скорићеву у П. — десет форинти.

„Кад сам гледао Милеву Милеуснићеву у Б., дао сам јој среће ради два талира — то је пет форинти — дабогда никад не имала среће!

„И њеној слушкињи сам дао пет форинти, да ми каже ко долази код фрајле у визиту. Отишло ми у штету — лагала је.

„Пут у С. због Анке Белкићеве — двадесет и пет форинти; — чисто ми се кожа жежи!

„Кад је Белкић код мене био као гост — ручак четири форинта.

„Два путна трошка у Г. због Јулке Нерићеве и један код Мргодићке — шеснаест форинти.

„Осовина ми се покидала — четири форинта и триест крајцара.

„Опет сам овом приликом дао правити излишан капут и панталоне — кошта ме педесет форинти. Није ми жао — бар је она остала у платки!

„Пут код госпође Макре — осам форинти.

„Пут код чика—Гаврине Варваре четири форинта.

„Пут у Ш. кад сам жену испросио — шест форинти.

„О прстену — прстен на страну — ал' даривао сам је са три дуката — са данашњом ажијом четрдесет и шест форинти. То су већ женини дукати, она ће их на себе потрошити.

„Опет нове непчане хаљине — сто педесет форинти.

„Нов шешир — десет форинти.

„Нове чизме — двадесет и два форинта.

„Други крупни и ситни трошкови о женидби — сто двадесет форинти.

„Два — осам — четрнаест — осамнаест . . . седамдесет — нула — остаје ми седам; седам и два девет — једанаест — дванаест . . . триест и четири — остаје ми три; три — четири — пет — шест — десет . . . сума: једна хиљада четрдесет форинти и тридесет крајцара.“

Чекмеџијић се чеше по глави, па се опет мисли.

— Добио сам хиљаду форинти, а потрошио сам хиљаду четрдесет форинти и тридесет крајцара — дакле, нисам ништа добио, још сам жену купио за четрдесет форинти и тридесет крајцара у мајну! Збогом памети!

Он оде у собу жени са озбиљним лицем, па ништа не говори, него је тек погледа, па опет свој посао настави. Али Чекмеџијић опет није штетовао што се оженио; јер уколико се већма у просидбама истрошио, утолико сад више ради и штеди, па је већ сада у селу О. први грк.

ПИТА ХИЉАДУ ФОРИНАТА

Д

авно је било! У вароши Х. биле две госпође, Мица Рогозић и Алка

Ђирковић. Обадве лепе, младе, не зна се која од које лепша. Што су лепе, али што су им мужеви за жене добри, у вароши пара им нема! Варош српска, српски свет влада, а и богата је. Давно је то било, још за време бунапартиских ратова. — Мица и Алка, обе су од добре куће, ишле су заједно У школу, па су биле добре другарице. Што год једна или друга понесе у школу, парче пите или погаче, подели једна с другом.

Кад већ дорасташе за удадбу, и онда су биле добре другарице, заједно су с матерама на бал ишле. Каква је дивна онда мода била. Девојке — „фрајле” — у кратким хаљинама; струк кратак; лепе руке од лаката горе голе, са пуфонима; до лакта жуте рукавице, а на глави шешир. Играчи у фраку, лаке ципеле на ногама, шешир „шапапа” у левој руци; све млади јурати, адвокати, спахичићи, погдекоји трговчић, и то отменији. То је био „нобл бал”. Ту се игра „тајч”, „полка”, „калуп”, „екузе”, „минет”, „лесе”, напоследку „јастучићи”.

Мица и Алка лепо изгледају, једна црнпураста, друга плава, златокоса. Кад се упоредо шећу, противност боје красоту им увећава. Обадве једре, живахне; црнпураста и ђаволаста Мица једним оком три јурата посече, а Алка нежна, бела, као „пенородна” Венера. Може ли бити да се такве девојке сваком не допадају? И обе силно играју. Играчи се отимају за њих, и свако каже: „Бадава, Мица и Алка најлепше фрајле на балу!”

Марко Рогозић, брат Алкин, најлепши је јурат на балу, а кад је најлепши јурат, онда је наравно од свих осталих најлепши. Рогозићу се допада Мица, а Мици Рогозић; два срца а једна жеља. Госпођа Софија, Мицина мати, у „рококо” обучена, великом се лепезом хлади, мада јој није врућина, па жмирка на лепи пар; допада јој се што такав јурат Мицу облеће. Око Алке облеће Јефта Ђирковић, трговачки калфа, син богатог трговца. Ђирковић није леп, руке и ноге незграпне, а није ни добар играч, и Алка би га радо од игре одбила; воли она јурата, али мора, ту је мати, и она, опет, воли богатог трговца, а не трошацију јурата. Син Марко, док је до јуратства дошао, потрошио јој, удовици, половину имања. Она хоће зета који има „состојаније”, а не трошача јурата. А јурати, кад Алку облећу, један гурка лактом, други стане на ногу Ђирковићеву кад се

до Алке утискује. На једном балу Марко и Мица заљубе се једно у друго. Ђирковић се, опет, заљуби у Алку, а Алка неће за то да зна.

Марко Рогозић кажу да је зјело учен, али је горд, охол, па ситније људе презире. Једном се тужи Марку Мица да јој Пера берберин досађује, меће јој букете у пенџер, и вреба је, само да се може до ње довући а с таквима се фрајла Мица не разговара. Марко, кад то чу, разјари се. Тешко берберину! Марко иде ПО сокацима с корбачићем у руци. Једно вече сусретне се са Пером бербериним. Где су се сусрели, ту је нека качара, одушка велика, а грдна каца у дубљини уста баш пред одушком разјапила. Берберин, на старом фраку ружом закићен, рад би Марка мимоићи, но не да му Марко. Раскречио ноге па стао пред Перу, подбочио руке, а у десној му корбачић. Берберин види Марка разрогаченог, па се поплашио.

— Знате ли ко сам ја? — запита Марко.

— Знам, благородни господине! Ви сте господин Марко от Рогозић, јурат, — одговори замућено берберин.

— Јест, а знате шта је то јурат, краљевске табле заклети нотарије? — жестоко се осече Марко.

— Знам, господине: ја нисам крив што нисам јурат, сиромач сам, нису ме могли на више науке дати.

— Па како сте се усудили букете бацати у пенџер фрајле Мице Кицошићеве, кад знате да ја тамо одлазим?

Марко тек што изрече, а корбачем преко берберинова фрака превуче једанпут, двапут. Берберин моли, но пардона нема. Марко даље шиба. Сад се и берберин разјари и, у праведној одбрани, дочепа се корбачића. То је за Марка сувише, за јурата срамота; снажним рукама шчепа слабијег берберина, те га баца у кацу. Берберин ужасно груне на дно каце, а каца одјекну. Марко се задовољан шеће даље па до пенџера Мициних, и све јој исприча. Мици је мало жао, боји се да није берберин скрхао врат или ногу, а с друге стране мисли се: о томе ће се приповедати што је Марко њој за љубав учинио. И ту је неки понос кад свет рекне како се за фрајла-Мицу ломе ноге и вратови.

Још оно вече пуче глас како је јурат Марко Рогозић бацио у кацу Перу берберина. Сиромач, скрхао ногу, глава му разбијена. Марку ни бриге. Доктор неко време лечи Перу и излечи; само ће мало храмати. Нађе се добар пријатељ берберину те га поучи како да тужи Рогозића, Пера берберин тужи Марка, а суд буде праведан и донесе осуду да се Марко Рогозић испише из књиге јуратства. Велики удар за Марка. Избрисан јурат, дични тај наслов изгубљен, тако исто као официр касиран.

Пуче глас по целој вароши да је Марко Рогозић касиран јурат. Са такве висине пасти није шала! Јурату не заповеда полиција, ни варошка кућа, никакав суд, само краљевска табла. Сабљу може вазда носити, а и мамузе. Сад је све сломљено. Већ је мање за Рогозићем јагме, но Мица га неће изневерити. Мати, госпођа Софија, већ је

спрам њега хладнија. Није јурат, вели, а ни богат. Што матери му има, треба њој, а треба и мираза кћери Алки.

У вароши код магистрата упражњено је место подбележника. Избор је близу, а Рогозић има пријатеља. Сви веле: Марко је зјело учен — само желе да се ожени не би ли му се жестина утишала. Марко иде да проси Мицу у матери. Мици је то повољно па га уведе матери.

— Госпожо почитајема, ви ћете погодити зашто сам дошао, — запита Марко матер тек што уђе.

— Седните, да чујем даље, — рече матери, укочено погледавши у Марка а прекрстивши руке.

— Сам себи сам проводација; хоћете ли ми Мицу дати?

Мати тобоже као изненађена.

— Све би лепо било, сви кажу да имате таленат; но ја моју Мицу не могу на несигурно дати.

— Како несигурно? — запита Марко.

— Какво је ваше состојаније?

— Состојаније? Ја стојим овако: свршио сам правне науке, био сам јурат, сад су ме избрисали, но таленат је остао.

— Не питам те за таленат, већ за состојаније. Ваша матери, моја пријатељица, има кћер, треба да се живи са оно што има, као и ја, удове смо; дакле, состојаније и ви сами знате да значи имање, па имате ли каква имања?

— Ха, ха, госпођо, малочас рекосте да имам талента, а то је имање.

— Таленат још није имање.

— Разумем вас. Па, колико их има који с талентом куће и земљу стеку, — одговори одрешито Марко.

— Е, добро, кад бих вам Мицу дала, како и откуд ћете живети? Мица је код мене фино отхрањена, треба лепо да се носи, а што ја имам треба за се — а имам још деце.

— Таленат је капитал, таленат је имање. Постаћу прве рестаурације виценотар, па онда даље, а и ви ћете што допринети. Јесте ли задовољни?

Мати се мисли, и мисли што Марко више не тражи.

— Е, добро, ви имате талента; даћу вам Мицу, но само онда кад постанете код магистрата виценотар.

— Задовољан сам. То ће скоро бити! Хвала, љубим руку.

Марко устане, љуби матери руку и препоручи се. Кад изиђе напоље, дочека га Мица. Она је из друге собе кроз кључаоницу гледала и све чула.

— Све је у реду, Мицо, скоро ћемо се сасвим спојити.

— Видиш ,Марко, да је моја мати паметна. Само гледај што пре да постанеш виценотарош.

Мица је испрошена, бруји глас да је Марко Рогозић испросио фрајлу Мицу Кицошићеву.

У вароши Х. велика рестаурација. Цео магистрат се мења. Кортеши извојују да буде Марко Рогозић изабран за виценотара, подбележника племенитог магистрата. Веља радост у пријатеља му и у Мице.

Како Марко постаде нотарош, буду сватови, и тако по нади и жељи постаде срећан пар људи: Марко Рогозић и Мица Рогозићка. Срећно је све текло, срећни пар лепо живи.

Но, шта ће Алка девојка, другарица Мицина, сестра Маркова? Око ње једнако баје Јефта Ђирковић, а мати га добро гледа, јер има „состојаније”. Отац ће му предати трговину, а јединац је. Њој је у срцу јурат, ал’ за јурата треба мираза. Ко је сиромаш узети је не може, ко је богат узети је неће, тај тражи богату. Лепа плавојка носи у срцу црнопурастог јурата, но овај се само титра. Од седам јагма не зна коју да бира. Ваљда неће најлепшу, већ најбогатију. Срећна Мица, она доби мужа по срцу!

Прошле фашанге, Мица се удаде, Алка остаде. Алка је још млада, али тешко пада другарици кад другарицу под венцем види, а она остаје. Онда девојке постају суморне. Шта ћемо, кад све по срећи иде! Сирота Алка иде у башту да тражи љубичице. Почетак ускршњег поста. Цвет љубичице, дика мирисног пролећа! Алка бере љубичице, кити се крином њеним и уздише. Како јој лепо стоји тај плави крин на прсима спрема белог лица: парче неба спрема беле зорњаче. Кад љубичицу бере, тихо но из срца попева:

*„Љубичице ја бих тебе брала,
Немам драгог, коме бих те дала.
Ако бих те ја јурату дала,
Тај јурат је поносито цвеће,
Па на тебе ни гледати неће.”*

Ипак је брала и закитила се, можда ће још до јурата доћи, а засад се мора задовољити са Јефтом Ћирковићем. Јефта Ћирковић има состојаније те Алку и преко њене воље задобије. Вољи се материној мора повинovati девојка. Сад је Алка — Ћирковићка, а Мица — Рогозићка.

Алка и Мица, док су биле девојке — присне другарице, а као удате су једна спрам друге охладнеле. У животу тако бива код мушких и женских. У детињству се воле, траје то често док се не ожене или удаду; после се свако по својој потребоји влада, а љубав и тешње пријатељство ишчезне; тако је код Мице и Алке. Поезија детињства и младости пролази.

Мица, по рангу Рогозића, постала је „милостивом” — Алка пак по Ћирковићу постала је само „благопочтенородна”, што је за један степен мање, а то није свеједно. Мица себи тражи у друштву првенство над Алком, Алка опет неће да је нижа, богата је, а то више вреди него титула. То су доиста зашкољице, но има од тог још нешто више. Мица лепа, Алка лепа. Једни уздижу једну, други другу. Лепа је и једна и друга, само је Мица кокетнија, јер обично су црнопурасте кокетније од плавих. Кад хвале Мицу, не допада се Алки; кад хвале Алку, не допада се Мици, јер лепе даме ретко кад се искрено воле, баш зато што су обе лепе. Ако ко похвали Мицу, Алка каже: „Штета што Мица има велики нос”. Ако ко похвали Алку, Мица каже: „Штета што Алка има мало чело и невидиме обрве”. Каткад Мица хвали ружнију од Алке, Алка опет ружнију од Мице. Ту равновес у природи изједначује ружно с лепим; ту и ружније налазе задовољство кад их лепе хвале над лепима. Ту је онда ружнија над лепом пријатнија, добродушнија, и све друго на свету.

У једном су Мица и Алка изједначене, имају добре и благе мужеве, који им све по вољи чине. Ретка срећа за удате.

Откуд Рогозић тако питом, онај бесни јурат ком се свако с пута уклањао? Марко Рогозић био је међу јуратима први у науци. Зла коб збриса му јуратску титулу; не може никад постати адвокатом, а лошији ће друго све постићи и гледаће га преко рамена! За снажан дух велик ударац! Како да се под њим не сруши! Рогозић се тек сад бацио на читање, а брзо схвата и памти. Смисли да се у малом кругу великим покаже. У суду му није било пара, све је надмудрио. Умре велики нотарош, а Марко постане први. Ако је ко хтео тешку парницу да добије, ишао је Рогозићу на световање, и то и са стране, и у реч његову свако се поуздати могао, увек је крај погодио. Покрај тога био је марљив, те је заслуживао леп новац и могао водити лепу кућу. Рогозић, у науку и посао заљубљен човек, није одговарао живахној природи госпође Мице и да је био јуратом тако снужден, богзна би ли се тадања фрајла Мица у њега заљубила била. Личност њена није била за филозофе и педанте скројена, но веља доброта Маркова спрам ње све је изгледала.

Ђирковић опет гледа у Алку као у звезду Даницу; дичи се кад ко о њој говори да је лепа и све јој по вољи чини.

Мица и Алка једна другој одлазе, и све је код њих глатко тако док неки демон не наруши мир међу њима. А ко ће тај мир нарушити? Видићемо.

Миливој Свилокосић, то је тај црни јурат, несуђеник Ђирковића Алке. На Свилокосића јагма од седам девојака. Не зла коју да узме. Једну би волео и другу би волео; она опет има велик мираз. Да може, све би их стрпао у срце своје, које је доста велико нарасло. Ту су најсрећнији људи о које нема јагме, а богати су, јер се за богатог ипак девојка нађе. Такви већма цене женску него ти размажени као што је Свилокосић. Свилокосић у многим размишљању: неће ову, неће ону, не жени се; а девојке се поудаваше, богме не могу на њ чекати док оседе. Кад се његове партије поудаваше, нове му се нису умиљно пријављивале, био је извикан да девојке само вара. Већ су га и спевале, као што је то по малим варошима обичај.

Тако пролазе дани и године, Свилокосић се не жени. Отац му је био могућан, но имао је више синова и кћери, па кад се поделише, падне му у наследство једна кућа с нешто мало земљишта. Донекле се може живети. И доиста, Свилокосић је лепо живео. У друштвима добро примљен, добар певач и леп човек; често је облачио атилу, на главу му лака самуркапа, кратке кордованске чизме с мамузама, чакшире тесне у чизме, у паради опасана сабља, иначе виси му преко рамена попреко о дебелом црвеном гајтану en bandoulière. Лепо је видети лепа јурата, правих ногу, сразмерних удова, па још Миливоја Свилокосића са црнпурастим лицем, кад астраганску капу наери. Коса свилена, бурмаста као у циганчета, а с два прста брк зашиљи. Име му је Свилокосић, а коса му је свилена у цркви он чита „Оченаш” и „Вјерују”, и то са великим афектом, а лево око му једнако с бока у женску цркву стреља; а кад из цркве изиђу, срећна коју Свилокосић испод руке кући прати. Ако је код девојака изгубио нешто од кредита, Свилокосић себи накнаду налази у том што је опет од дама боље примљен. Свуд је први у колу.

Код таквих прилика није чудо што је Свилокосић добро приман у кући Рогозићевој, па и код Ђирковића. Алка је већ заборавила неверност његову, а Ђирковић све жени чини по вољи, а радо се налази у друштву најотменијих, куд, наравно, припада и Свилокосић. Рогозић, добар пријатељ Свилокосићев, дозивље овог да му у пословима помогне. То овај радо чини, јер може што и научити. Кад има посла, остане ту на ручку, па и на вечери. Госпођа Мица већ се брине да Свилокосић буде са свиме задовољан, да се не потужи. Рогозић, откако се оженио, промењен човек, нетрудимо ради, много заслужује; хоће свету да покаже како и као збрисан вреди; и мало је кућа које су тако уређене и богато снабдевене. Мати му умре, те Рогозић подели имање са сестром Алком, и то му припомогне. У послу је неуморан, те му недостаје времена обдан да Мицу забавља; место себе допушта Свилокосићу да је у празном времену варошким сплеткама забавља; а то овај једва чека, јер у свачему је био брз, само на послу лаган. Рогозић је још млад, горостасног строја, али нешто јако опада. Жути му се образ, унутра га нешто мори. Никад се не насмеши, нити га већма што занима сем парница; што теже парнице, за њ су важније, интересантније. Сад је тек Рогозићу жао што је Перу берберина у кацу бацио. У оно је доба мислио: шта њему

сиромах брица да смета, берберин који у протокол господе не спада; ипак га је крваво обријао на кожи адвокатске дипломе. Да је то знао, не би у бербера ни дирао.

Дакле, ту је Свилокосић добро приман. И код Ћирковића је Свилокосић добро приман, на ручак, на вечеру, кад год хоће.

Мица Рогозићка лепо се носи, у дими и кадифи, у свили и атласу, руке пуне белензука. Не носи се горе ни Алка Ћирковићка. Како Мица нову хаљину навуче, одмах и Алка себи нову прави. Ћирковић је могућан, може јој бити. Свилокосић, кад из цркве иде, сад прати кући госпођу Мицу, сад госпођу Алку, сад је код једне на ручку, сад код друге. Једи то Мицу што Алка прави хаљине истом тек што је Марко њој нове хаљине направио; Алки је опет немило што Марко толике хаљине Мици прави, а себе радом за њу мори. Што Свилокосић у једну и другу кућу долази, ниједној се не допада. Није чудо, снаха и заова, па један гост — Свилокосић — а два тањира.

Алка оде једно после подне к Мици па се разговарају. Марко у својој соби ради, за женске послове не хаје. Кад Алка дође, снаха је привидно лепо дочека, као другарица из детињства. Седну. Мица штрика, па заподене разговор. Алка седи на дивану и гледа у очи, у уста Мици, шта мисли, шта ће прословити.

— Ала је тај Свилокосић чудан човек! Остави тебе, Алка, те мораде поћи за бакалина, а овамо га ипак примаш.

Мица то прослови, а гледа у зеницу Алки, прст на штрику јој застане, да чује шта ће на то Алка рећи.

— Мицо, ти си смешна! Па, што к теби долази? Овде је готово окукао.

— Иди, бога ти, Алка! Тај је тебе обожавао, не мене; а што овамо долази, то је други рачун. Марко је учен, да му пара нема, а он, матор јурат, долази да што научи. Но, Алка, теби се чудим. Ти си рада била за њега поћи, ал' он, знаш, ердељски је тањир, са обе стране може се јести, дакле не верујем му; јер то није ни лепо, окренути леђа, а сад опет мужу твом досађује.

Кад то Мица изрече, настаде кратка почивка; Алка се смеши па одгонетне:

— Јест, право кажеш, Мицо. Свилокосић је ердељски тањир. Шта више, још ћу ти и то казати да кад ме је мој Јефта запросио, ја га не хтедох, не бегенисах га, а мати ми на то рече да ја хоћу леп чист тањир, но који је празан; него боље да бирам оног који ме може господски држати. И ја примих реч материну, стегнух срце и удадох се за мог Јефту, неисказано доброг Јефту. А што к нама Миливој долази, то је тако као што к теби долази да те забавља.

— Јест, и твој Јефта је добар. Лепо се ти носиш, па како на мени видиш лепу хаљину, а ти себи правиш тако исто скупу.

— Правим ја и скупље хаљине него што су твоје. Моје атласке теже су него твоје.

— Ништа за то! Ја ма какве да обучем, свет држи да су скупље. И моје белензуке држи свет да су скупље од твојих. Све то чини ранг, знаш, а ти си у рангу за један степен ниже.

То Мица рече као из шале, али Алка осећа.

— Опет сам од тебе богатија, а у рангу смо близу.

— Као небо од земље! Ти, Алка, кад би се строго узело, још ти не пристоји шешир носити. Ти си нешто мало више од мајсторице, а ја могу носити и вал, — рече поносито Мица.

— И ја га носим, па ко ће ми стати на пут?! — одгонетне Алка.

— Бацимо то на страну. Каж ми кога ради долази к вама Свилокосић, тебе или Јефте ради?

— А кога ради долази овамо?

— Марка ради. Свилокосић му помаже, он је код њега јурат, да се поучи. Али, кога ради к вама долази? Јер ако тебе ради, онда је у тебе слабост што примаш њега који те презрео; ако пак Јефте ради, то не може бити, он није Јефтино друштво, и ти не би требала то да трпиш, па ни Јефта.

— Сваки нек чисти пред својом кућом, најбоље ће бити, — одговори мало љутито Алка.

— Па, баш да видиш, Алка, није никаква ни срећа с тим Миливојем. Бекрија, карташ, ноћник, окукао је у кавани. Марко мора по њега пандура да шаље; брани ко за њега.

— Ћути, Мицо, знаш шта каже Немац: „Wer schimpft, der kauft”. Зато се радо с њим испод руке из цркве пратиш. Бекрија, бекрија, али, најпоследње, који јурат није бекрија! Бадава, кад му добро стоји!

Тако се кошкају њих две, које из шале које полуозбиљно. Растале су се привидно као пријатељски, али обе дишу за осветом. Алка више неће Мици одлазити. Свилокосић стоји међу њима као демон, не да им се више приближити.

Алка, кад види брата, оптужује Мицу како много троши, луксуз тера, а он, сиромаш, дању и ноћу ради, само страсти њене да засити. Како се по вароши свашта говори о њој и Марку, како мрзи родбину. Марко Алку не слуша, него јој вели да му у кућевни мир не задире, и најбоље би било да му не долази. Већ је од Мице набрушен. Алка му неће досађивати, али ће Мици тиме пркосити што ће све лепше дочекивати Свилокосића.

Време пролази. Марко Рогозић, премда већ сенатор, па као судак магистратски дрма са вароши, није задовољан. Каријеру је себи због бербера покварио. Болује често. Овај горостасни јурат погурио се, скуњио прса, лице му жуто као смиље, нешто му живот подгриза. Презрео је родбину, сирочад, браћа му не смеју праг прекорачити, не да Мица, па цео свет приповеда како је Рогозића зауздала Мица, но он је неприступан, нико му не сме то спомињати. Рогозић живи за посао, а Свилокосић му је подручан као какав адвокатски калфа.

Већ се и Свилокосићу досади бити матор јурат, па намисли да положи испите адвокатске. Праксе је доста прибавио код Рогозића, но термин јуратства је прошао, па је тешко добити дозволу. Но, преко пријатеља Рогозићевих у Пешти добије дозволу, положи испите, па се са адвокатском дипломом врати кући. од старог јурата поста млад адвокат. Сад Миливој Свилокосић адвокат, а Марко Рогозић збрисан јурат! Чудна коб! Свилокосић тера процесе, но неће ни корака учинити а да не запита Рогозића.

Тако пролазе године, а Свилокосић се не жени. А, и шта ће да се жени кад је код Рогозића као код куће; осим стана сваку угодност има ту. Лепа храна, фино пиће, гостољубива пријатна домаћица! Одлази он и у Ћирковићеву кућу. То му нико не забрањује, па ни сама госпођа Мица; штавише, воли — бар јој се тим повод даје да може пред светом Алку боцкати, а да буде сама завесом сачувана од подлих језика. Ипак јој Алка дужна не остаје, па ту падају ситне и крупне речи. Неописана мржња међ њима двома; једна Френегонда, друга Брунхилда. Никад се не састају, а ужасан рат међу собом воде И све то иде преко главе мужева, Марка Рогозића и Јефте Ћирковића.

Дан св. Николе, први зимњи светац. Тај дан слави Рогозића породица, па ће тако прославити код Марка Рогозића, а и код Алке Ћирковићке, јер тако Јефта хоће да се и женин патрон слави.

Прошла је богата јесен, здравих ораха доста, сад је време пити — баклави! Кома може бити, ко ће бити на тај дан без баклаве! Наравно да се баклава у обе куће прави. Праве се велике баклаве, ту је нагомилно шећера, меда, ораха, карамфила, а тепсије велике, јер ће бити много гостију. Красне баклаве од педесет сувих јуфки!

Рогозићкина пита пекла се у истој симициници где и Ћирковићкина. Тепсије једнаке, пале у наследство једна Марку, друга Алки. И пите су биле једнаке, јер у Рогозића породици правиле су се увек баклаве од педесет јуфки. На такав благодан симиција има много посла. Кад дође у своје доба, Рогозићкина слушкиња однесе кући питу; тако исто и Ћирковићкина својој кући. По несрећи, симиција случајно промени пите. Рогозићкину изда Ћирковићки, а Ћирковићкину Рогозићки.

Рогозићка није приметила да је пита измењена. И онако је није сама правила, већ стара Јула учитељка. Мица није ни кадра баклаву начинити. Друкчије је код Алке. Она сама управља, а две јој помажу кад прави.

Алка, како се пита на кришке исекла, и како је усекла кришку, одмах примети да то није њена баклава. Истина, има ту педесет јуфака, али нису тако fine и суве, а иначе премашћена је. Одмах се сетила. Ту већ не помаже протестирати, кад је већ баклава исечена, у тепсијама нема разлике, нема — штете.

Сутрадан пуче глас по вароши како Алка Ђирковићка свуд приповеда да јој је баклава промењена, да пита ништа не ваља, премашћена је и бљутава, да нема доста карамфилића, и да је то хотимице учињено, симиција је подмићен, како Мица и не зна баклаве правити, па је хтела пред гостима да се Алкином баклавом дичи.

То је било госпођи Мици доста. Гласоноше су још и то додале да је Алка Мицу грдила свакојако, да је раскошна халапача, галантна кокета, да упропашћује мужа и још којешта што се не да исказати.

Кад то Мица све чује, прво подговори Свилокосића да оде тамо и донесе кришку од пите. Свилокосић — још и сад ђаволан, ужива кад се њих две тару — радо оде тамо, под видом да још накнади и, ма доцније, патрона честита. Сад тек поче Алка Мицу претресати свакојако. Свилокосић једе од баклаве, па јој каже да је она друга много боља и заиште кришку две да понесе да је покаже Мици. То Алка допусти, нек се као Мица сама о ствари увери.

Међутим је Мица Марка подбола да против Алке подигне процес. Она мора умрети, ако удољства не добије. И Рогозић, на перу снажан а спрам воље женине слаб муж, приволи се да против рођене сестре парницу подигне.

Сад је за Свилокосића положај тежак. Мора бити као адвокат заступник Мице Рогозића, али ће он тек наслов носити и трчкарати, ствар ће саму Рогозић израђивати.

Баш други дан, кад се глас тај пронео, по завршетку ручка заподене ствар Марко. Само су њих троје ту.

— Амице Миливоје, ја морам процес подићи против сестре своје Алке због повреде поштења жени ми, то је — *laesio honoris*. Ја то тако оставити не могу, па да ми је сто пута сестра. Ти мораш као адвокат Мицу заступати.

Свилокосић је у запари. Сад је тек међу две стлице, а не зна на коју ће. Није рад ни да се са Алком завади.

— Тешка је ставр за ме. Ђирковић ме није никад увредио, а напослетку не могу се потужити ни на Алку. Спрам мене била је бар увек шармантна.

— Ћутите, Миливоје. Вас женира да подигнете процес за ме против Алке. Знам зашто, ал' то баш није лепо. О вама и Алки свет свашта приповеда, па због ње и о мени, а ја ништа нисам крива. Дакле, ви треба да оперете љагу са себе и са мене, као

што знате да смо обоје невини. И вама чат изискује да ме заступате. Много је Алка штошта против вас по свету гласове сејала, на пример да ви за моју љубав амо долазите. Дакле, покажите ко сте и оканите се оданде, а с тим ћете доказати ако за ме против ње процес подигнете. Иначе вас не поштујем.

Мица то изрече оштрим гласом, мерећи погледом Свилокосића.

— Јесте, право каже Мица. То је *honoris causa*, тако мора бити, — дода Марко, а Свилокосић главом приклони.

— Амин, нек тако буде, мада си само за једну годину од мене старији. Чинићу ове што је до воље твоје, — рече Миливој понизно.

— То је шармантно, то ми се допада! Тако ћете и мени, и себи, и Марку образ осветлати.

— Тако је, — упадне Марко. — Сад чуј информацију. Прво и прво треба да знаш, Миливоје, да ћу ја сам све израђивати, а ти ћеш само име носити. Је ли тако?

— Јесте.

— Ти ћеш се по том владати како ја израдим. *Causa litis* и правни наслов — *titulis* — биће повреда чиста, а покрај тога *abalienatio*, острањење моје тепсије, јер *mutatio inter res non efficit paritatem*. Требала је моју тепсију сестра моја да је вратила, но она не враћа. То је основ. Иначе, ја ћу све израдити, а ти ћеш само преписати и суду предати.

— Амин, нек буде воља твоја. Ја ћу се по том владати, а преча ми господга Мица, нег' Алка, коју ја као јурат нисам хтео за жену. *Punctum!*

— Е, сад знаш на чему смо. Ја ћу већ сутра готов бити са акцијом, тужбом, а ти ћеш после суду поднети. Без мене немој одговарати.

— Али, Ћирковић је богат човек, ићи ће у Пешту, па ће себи наћи каквог фишкала.

— Нек тражи кога хоће; што већи, скупљи.

Свилокосић слеже раменима.

— Нек буде воља твоја, Марко, теби сам обавезан.

Конференција свршена. Свилокосићу није мило било, али није на ино, први му је пријатељ Марко, њему све мора жртвовати. Но, он добро живи И са Ћирковићевом кућом, па може од стране Алке кивњу на се навући. Ипак није тако опасна ствар. Ћирковић је добричина, па ће му само то споменути да он то чинити мора; а иначе могао би Марко ствар другом предати, па још горе; овако ће он гледати да повлачи ствар у корист Алке. Ћирковић ће му веровати. и Алку ће већ утишати. И онако свет

зна да за Миливоја Марко ради, а и ово је ствар Маркова, тек иде под Миливојевим именом.

И, доиста, због баклаве се излаже не једна већ две парнице. Марко пошље преко пандура сестри Алки промењену тепсију, а своју заште натраг. Алка не да Маркову тепсију. Тврди да је Марко покућство после смрти материне поделио и за се много више задржао; не да му. Кад се пандур врати без тепсије и то Марко чује, тек се насмеши, што је у њега реткост. па рече: „Алка, ухватио сам те!” Алка у жестини границе не зна. Тепсију прода чивутину будзашто, само да је Марко не добије, ако му је суд и досуди, бар те исте да нема. Чивутин оде у Пешту, па тепсију прода. Марко се са Свилојкосићем светује.

— Ево, *amice*, све је у реду. Ту су две акције. Једна је због тепсије што је Алка протизаконско задржала, то је *detentio rei alienae*, а накнада штете не иде по вредности тепсије, јер је аманет, па је ту — *pretium affectionis*, а то је сто форината. Друга је акција *propter dehonorationem uxoris meae* — повреда учињена части моје супруге. Ту би по Вербецији била велика казна прописана, но по садањој пракси — *usus*-у — од три до осам дана аришта. И то је за госпођу доста. Још нешто. Ево ти у малој кутији аутентицирана кришка баклаве коју си ти Мици донео. Који су били код Алке о свечарима пред магистратом су посведочили да је та кришка заиста Од оне исте баклаве што су је код Ђирковића јели; према том је то Мицина баклава, коју је опет Алка погрдила. То је — *corpus delicti*. Сад све знаш, дај преко писара преписати, па суду предај.

Ту је и Мица. Кад је све то чула, скочи са столице од радости.

— Па, ма била Алка само на један дан, један сат затворена, задовољна сам.

Мица то рече, излете напоље, па дозивље комшиницу да јој каже како ће Алка бити затворена и да ће тепсија стати сто форината. Но, Марку још ни то није доста. Пре него ће се две те тужбе суду предати, изради он да се пошаље варошки стражмештар и један писар па да тепсију секвестира и у варошку кућу донесе. Марко је знао да Алка ипак неће тепсију издати, па ће се у што треће заплести. Доиста, Алка узме метлу па писара заједно са стражмештром истера. Немешкиња је, варошки пандури немају с њом ништа. Марко, како се састане са Свилокосићем, рече му:

— Гле, Алка опет насела! — Истерала писара и стражмештра. То је насиље — *actus potentiae*; ето треће акције.

Алка за кратко време навуче на се три тужбе. Ђирковић је води у Пешту да тражи фишкала. Неће да преда ствар каквом варошком прокатору, већ праном пештанском фишкалу. Путују на сопственим каруцама. Ђирковић је богат. Путем се разговарају. Јефта, као добар трговац, ма да је богат, добро погледа новац кад издаје, зна да ће га скупо стати пештански фишкал.

— Видиш, Алка, и ту ћу ти љубав учинити да ти нађем пештанског фишкала, премда смо могли код нас јефтинијег добити.

Алка млазне марамом Јефту.

— Ћути, Јефто! Те ствари ја боље разумем. Да узмеш код нас прокатора, прво, тај и не зна тако радити као пештански фишкал; друго прокатор а друго фишкал; друго, кад узмеш нашег, знаш како је, онај је с оним род, онај је пријатељ, онај оног мрзи, па је све једно с другим сплетено, па откуд се сунцу надаш, лед те туче. Узми само Миливоја. Како смо му добри били, па он сад против мене за Мицу процес тера! Том се нисам надала.

— Не чуди се! Миливој зависи од Марка па мора, а боље он да тера него други, каткад можемо од њега што чути како онде стоје ствари, а неће он нама пркос чинити. Зато, ако се где сусретнеш, немој га презирати, дај му добру реч као и ја, и ако нам опет у кућу долази, лепо га прими.

Алка умукну, даје му за право.

Кад у Пешту, неко их одведе старом неком фишкалу Бабоњи. Бабоња их понуди да седну.

— Молим, приповедајте целу ствар.

Јефта му пружи акције. Бабоња чита, маше главом.

— Као што видим, ви сте, госпођо, Рогозићима род, сестра Рогозића?

— На служби.

— Па брат и сестра за такву багателу, једну питу, да се заваде! Зашто нисте тепсију вратили? Је ли још код вас?

— Није, продала сам је упркос брату. Нећу да је има, а шта буде ја ћу платити.

Бабоња се мисли.

— Добро би било кад би тепсију какогод натраг добили, па да му је вратите, јер она је аманет, па је може преценити, како је већ и преценио, на сто форината. То је једно, а сад на друго. Ви сте, као што акција гласи, госпођу Рогозићку дехонестирали, и она се позива на сведоке.

— Јесте, ја сам казала да је галантна кокета. Па, то није ништа. Колико пута је она то исто мени у очи и за леђи' рекла. То су, знате, женски послови; све се то радо оговара, ја њу, она мене; то је већ обичај, па се после и помиримо, баш ако и не искрено. Знате, једна на другу измишља, па и ова не остаје дужна; но још никоја није дошла до тога да се због тога пред судом тужи.

— Сад на треће. Истерали сте с метлом стражмештра и писара: то је *actus potentiae*.

— Јесте, истерала сам их. Али, како могу они у моју кућу силом ући да тепсију отимају, кад је та тепсија моја дедовина, — одговори оштро Алка.

— Јесте ли немешкиња?

— Јесам. Алка рођена от Рогозић, — одговори Алка поносно, — а Рогозићка ми је и то пребацила да мени не пристоји носити вал, јер је мој муж трговац, но ја га као немешкиња носим.

Бабоња забележи да је Алка немешкиња.

— Сад знам у чему је ствар, а гледаћу да буде добро, премда неће све лако ићи. Вашег брата познајем. Штета што је као јурат пропао, постао би био велик човек, особита глава — portentum.

— Само, господине фишкалу, добро израђујте. Ја нећу на вас заборавити. — Ћирковић извади дванаест дуката и метне на сто. Фишкал погледа на дукате и кашљуцне од милине. Познао је да је мастан клијент.

— Е, добро, ја ћу све своје учинити, немајте бриге. Сад на другу ствар. Код вас добро вино роди; каква је била берба?

— Средња, но ја ћу већ служити са старим вином „ауспрухом”, — одговори Ћирковић, увидевши куд фишкал шиба.

— Сад смо свршили, — заврши фишкал.

Алка и Ћирковић враћају се. Путем се разговарају.

— Како ти се допада тај фишкал, Јефто?

— Добро. Већ се на челу наука познаје. Сад волим што смо њега узели.

— Мени се баш тако не допада. Па гадно име има, Бабоња, и за њега никад нисам чула. Чула сам за Бењовског, за Сентала, али за његово име никад.

— Чуо сам ја, и он је на гласу фишкал.

— Па ми се не допада што познаје Марка. Могу заједно шуровати, — рече као брижљиво Алка.

— Баш зато ће добро радити, јер зна какав му је противник; а да смо код нас ког узели, Марко би пет наших прокатора потукао.

— Добро, али шта ми оно рече за тепсију; где ћу ја сад тепсију наћи?

— Питаћу Морица чивутина коме је продао, па нек искупи.

— Гледај ма како.

Тако у разговору стигну кући. Кад код куће, Ћирковић одмах потражи Морица чивутина да поврати тепсију. Мориц обрече да ће је потражити. Не траје дуго а Бабоња одговори на све акције.

Марко чита све, чуди се како Бабоња лепо ради, пише латински као Цицерон. Марко одмах позна куд Бабоња циља — да процес задуго траје — *in infinitum*. Зато ће он опет гледати да тако не буде. Бабоња изискује да се многи сведоци преслушају под заклетвом, упитне тачке — *puncta dentri* — сам намешта, а да може сведоке сплести и збунити и сведоцбу ван крепости ставити. Бабоња покрај даље информације потегну акцију против Мице због повреде поштења, јер је имала сведоке и Алка, који су ГОТОВИ сведочити да је и Мица на њу свашта говорила и потварала што није истина. Ту се читава поворка повукла.

Па, какве су то биле алегације, подугачке реплике, дуплике, квадруплике — али такве да се ни у једној ствари не заврши, и то клаузулом при крају: *reservatis reservandis*.

Занимљиво је било како је Бабоња искао од суда визитацију пите, то јест кришке од баклаве, да се утврди да ли је то та иста баклава; тако је одређена *oculata* да се то извиди. То су после гледали и судије, и прокатори, и фишкал, ко слободним оком, ко на наочаре, да виде то интересантно парче што ће тако скупо стати. Какво мироносно парче! Бар да је више кришака, могла би комисија мало засести и покрај рујног засладити се. Свилоксић тврди да је то та иста баклава, Бабоња негира. Нема, вели, потпуног доказа, јер, вели — *pita pitae similis*. Не може после дужег времена ни онај доказати ко је јео. Марко је опет хтео да докаже да је то та иста, а тиме се опет доказује то да је та пита узрок и основ тужбама; а тепсија је већ смирена, дакле не може служити за доказ истоветности — *identitatis*.

И тај процес подуже траје. Међутим се носи фишкалу старо вино и „ауспрух“ па фишкал још зажели видети такову питу у животу, а кад то чу госпођа Алка, она му начини тако исто велику баклаву као што је њена била, исече је на кришке, па је у великој кутији пошаље, на велико задовољство фишкала и фишкалице. А могли су бити задовољни, јер српској баклави међу посланицама пара нема; та, баклава је царица међу питама! Фишкал Бабоња дође понекад у госте Ћирковићу и ту се онда гости. Позову се пријатељи Алкини, а непријатељи Мицини. Част веља, а радост велија.

Сутрадан се о том по целој вароши приповеда каква је част била код Ћирковића, и свако тврди и доказује да Алка мора добити процес; Мица ће изгубити. Пријатељи хоће да верују, али Мица са својима не; она једнако тера своје да Алка мора бити затворена, па ма један дан. Алка, пак, бориће се, ма је колико стално, само да не буде затворена, па баш ни један дан. Једном после ручка разговарају се Алка и Јефта.

— Ја не знам, Јефто, шта ће од тог процеса бити. Мица разглашује на све стране да ћу изгубити процес! Но, то би лепо било! Шта смо до данас све том фишкалу дали, а

Мица прети да морам затворена бити ма један дан. Ја, немешкиња, један дан; та ни један сат, ни један минут; иначе нисам ти жена, — плану љутито Алка и заплака.

— Док сам ја жив и имања имам, тебе нико затворити неће, — рече озбиљно Јефта.

— Па шта је Јефто, са тепсијом? Мориц ти обрече да ће ти је доставити, а сад ни трага од ње?

— Знаш, Алка, искрено ћу ти рећи. Мориц зна у кога је тепсија, а тај иште за њу десет дуката; толико не вреди.

— Шта ми може Мица због тепсије, кад то није њена већ моја дедовина! Али, да се и тог курталишем, зајази га за десет дуката, па нек је крај.

— Ја ћу је, дакле, откупити.

Ђирковић даде на знање Морицу да ће за тепсију дати десет дуката. Мориц донесе тепсију. Сад Ђирковић преко свог кочијаша пошље Рогозићу тепсију. Овај је не прима, зашто је није одмах дала? Вели: *factum infectum fieri nequit*. Шта ће сад? Алка Јефти каже да иде Бабоњи. Јефта се крене на пут да то Бабоњи јави. Наравно, носи са собом и рујног винца на поклон. Бабоња лепо прими Јефту.

— Господине фишкалу, ја сам тепсију откупио.

— Па јесте ли је послали?

— Јесам по кочијашу, али не хтеде је примити.

Бабоња се мисли.

— Ја ћу вам написати инштанцију, па покрај ње предајте магистрату и тепсију у *depositum*; ако ли неће да је приме, и ви донесите је овамо, па ћемо је дати вармеђи у депозитум.

Ђирковић задовољан, врати се кући, а сутрадан преда инштанцију, а покрај ње кочијаш унаша у канцеларију и тепсију. Чује то Марко, тада већ варошки судица, па преко пандура пошаље натраг тепсију; не прима се у депозитум. Ђирковић опет вози тепсију Бабоњи, а овај ће је предати у вармеђски депозитум.

Процеси дуго трају, пролазе месеци и године, и још краја нема. Често се сведоци преслушавају, све нови и нови. Нестане из акта дублике, па поремети цео процес. Опет пик наново. Опет се изроди нов процес, ко је украо дублику? Бабоња то изјашњава за криминал, па иште истрагу — инквизицију. Сад се тек ствар заплете, богзна ко ће јој краја видети!

Рогозићу се већ досадило што тако дуго траје, а заплет све већи. Сад тек види да ће га Бабоња надмудрити. Рогозић се од једа разболи. Мица му не да дахнути, све му

пребацује што тако дуго траје и приповеда му шта све Алка против њега и ње говори. Па још и то му спомену како чује да Свилокосић потајно Ђирковићима одлази и до поноћи је тамо, договарају се. То Марка још већма дражи, па Свилокосићу пребацује. Свилокосић се, додуше, састај ао са Ђирковићем, али у кућу није одлазио. Зато му је тешко пало што се тако сумњичи. Та он ту није ништа друго већ туђ жарач.

Ђирковић је имао стару мајку, која га је гледала као зеницу, а покраје њега и Алку је волела. Старица још у зачетку процеса умре. Јефта је за матером јако тужио, а процес му такођер већ душу притискао. Никад мира! Поче и он куњати и добије суву болест, која је подуже трајала. Ипак је подлећи морао, а краја процесу није дочекао.

Алка остаде удовица, а покрај тога у кући неограничена госпођа. Још пре венчања склопљен је био уговор да, ако деце не буде, све имање спада на Алку Рогозића, а деце нису имали. Алка уступи, прода трговину, а иначе има имања доста, па ће лако живети.

Мица се зарадова смрти Јефтиној, као вели: сад Алка неће имати руководиоца, још ће се већма сплести. Свилокосић је злопамтило, у срцу је скрио тајну мржњу против Мице што га је тако пред мужем обедила. Од Марка зависан морао је све претрпети. После смрти Јефтине наскоро Свилокосић врати Мици Рогозићевој пуномоћ, неће више да је заступа. Марко је променом том изненађен. Позове к себи Свилокосића. Овај му одговори, ако има с њим посла, писмено нек расправља. Марко се чуди смелости тој од Миливоја; та од њега готово зависи, без њега никуд.

Пуче глас по вароши да Свилокосић не одлази више у кућу Рогозића и да је отказао заступство Мици. Сви се чуде. Мица се једи. Ипак је Свилокосић мудар човек. Зна да ће то Алка добро примити.

Алка, кад то чу, одмах је начисто. Сад је удовица, па још богата, Миливој хоће да понови стару љубав. Кад је имала за Миливоја поћи, слаб јој био мираз за јурата. Као кад запламти пањ који дуго тиња, тако и Алкино срце. Алка чека Миливоја, али он не долази да се покори, поносит је. Но, она не може срцу да одоли те му пише писмо:

„Слатки Миливоје, мили роде мој! Сад сам независна, а богата. Прва љубав никад се не угаси. Врат' се, врат' се срцу мом, раширеним рукама те ишчекујем. — Твоја негдашња, али верна несудјеница Алка, удова Ђирковић, рођена от Рогозић”.

То писмо Алка неће поштом послати, већ да упрегнути каруце, а кочијаш се мора свечано обући, па ће тако стати пред кућу Миливојеву и предати му писмо. Кочијаш упрегне и с писмом дотера пред кућу Миливојеву. Одмах сиђе и пође Миливоју. Код куће је. Кочијаш уђе. Миливој, кад угледа кочијаша, убезекне се, не зна шта ће то да буде, али срце му је радосно, добру се нада. Кочијаш му преда писмо, па чека одговор. Миливој чита, лице му румен обузима, умилно се смеши, па запита:

— Ти си на каруцама дошао?

— Јесте, ту су; ваљда сам по вас послат.

Овакву прилику некадањи урнек-јурат неће одбити, већ рече кочијашу да га код каруца дочека. Миливој се обуче што лепше може, погледа се на огледалу, заковрчи бркове, па хајд' напоље те се убаца у кола Алкина. Кочијаш јури. Миливој поносно седи, једну ногу ноншалантно на вратанца бацио. Из дућана сви извирују, истрче да виде је ли то баш Миливој. Сви се чуде. Стану пред кућу Алкину.

Алка је већ извиривала кроз жалузије. Срце јој јаче куца, ето јој живе жеље Миливоја. Миливој, како ступи у собу, као да је занемео, у магновењу не може да прослови; тако исто ни Алка, већ једно другом у наручје падну.

— Слатки Миливоје, дико моја!

— Прости ми сагрешенија, Алка, није могло друкчије бити!

Нек се извињавају, мире, отсад ће све то друкчије бити.

Кад чу Марко да је Миливој са Алком у свези, сневесели се, а Мица од муке да свисне. Снуждени седе па тужакају.

— Јеси ли то чудо чула што учини Миливој? Толико добра сам му чинио, па да ме изневери, неблагодарник!

— Да знаш како је мени! На рукама смо га носили, живео је боље код нас него ико у вароши. Сад да могу, рашчупала бих га!

— Није ми сад до тога, већ може ми наудити, зна моје тајне; и у твојем процесу може шкодити. Морам се с Бабоњом састати да се ствар на зло не прекрене.

Марко и Мица седе тако па се брижљиво разговарају.

Међу Алком и Свилокосићем свршена је ствар да ће се узети, но дочекаће годишњи парастос. Не би лепо било да се пре тога венчају. Ипак Миливој Алку сваки дан посећује, из цркве испод руке прати. Мица кад то види, онај дан не може да једе, мука јој, мора да узме „хофманише тропфн”, Хофманове капљице.

Бабоња, кад је чуо да је умро Јефта, ражали се. Био је добар клијент, но неће рђав бити ни Алка. Бабоња је више сматрао Јефту за клијента него Алку, јер је онај плаћао.

Марко оде Бабоњи да с њим уговара. Бабоња га саветује да не тера. Што се тиче пункта повреде части, биће обе кажњене, јер су се на једну форму вређале. Марко на то пристане, само му још препоручи да што боље Алку новчано одрапи. Марко се врати а Бабоња позове Алку. Место Алке дође Свилокосић, и он са Бабоњом ствар удеси. Бабоња ће к њима у варош доћи, па ће се изравнати, начиниће „амику”, то јест: свако ће од тужбе одустати, па је мир.

Бабоња дође у варош, те он с једне стране за Алку, Марко с друге стране за Мицу склопе „амику”. Тужбе повучене.

Пре „амике” је Бабоња рачун Алки поднео. Ни више ни мање, само хиљаду форината, не рачунајући амо дукате, вино, „ауспрух” и баклаве. Марко није томе противан. Шта је то за кућу Алкину хиљада форината, само кад је мир кући повраћен! Повраћена је и Мицина тепсија. Само љубав Рогозићевој кући није повраћена.

Прође годишњи парастос Јефти. По вароши се говори да ће Алка, како црнину скине, венчати се са Миливојем. Мица од жалости болесна. Она се другом чему надала. Доктор јој одавно казао да Марко неће живети. И, доиста, Марко је већ у здрављу прогрижен, неће ни он дуго, већ мири на кољиво. Мица је обрекла Миливоју да ће одмах за њега поћи како Марко умре. Миливој Мицу надмудрио. Неће Мицу, воли Алку. Мица има родбине братовљево децу, те их држи за своје; Алка пак богата и самцата.

Чује се да се Миливој са Алком покрај дишпензације венчао, и већ је у кући код Алке. О сватовима мало друштво, али весело. Наздравица једна другу стиже. Миливој извади из кутијице кришку баклаве, смрви је у млеко, полак успе у Алкину, полак у своју чашу „ауспруха”, па наздрави Алки за дуга века и здравља. То је иста кришка која је улогу играла у процесу.

Марко умре, а Мица остаде вечита кокета — без мужа. Сиромах Марко! Таква глава, па вечит мученик, у кући женин роб. А Миливој, слабије главе а боље среће, од почетка до краја лако је и добро живео. Често више вреди срећа него мозак.

Мица умре без порода. Алка остави након себе диван пород.

Тако се живело пре седамдесет година. Давно било, сад се тек приповеда.

